ĐỖ NHẬT NAM

HẸN HÒ NƯỚC MỸ

HẸN HÒ NƯỚC MỸ

Tác giả: **Đỗ Nhật Nam**

Tự truyện

Nhà xuất bản: **Lao Động**

Ebook: **Cùi bắp**

Nguồn text: **Waka**

Cảm ơn Mẹ đã luôn dành cho em tình yêu dịu dàng. Như đóa hoa hướng dương, mẹ lặng lẽ dạy em hướng về ánh sáng.

Cảm ơn Bố đã dành cho con biết bao nhiêu là những ấm áp, tin cậy, sẻ chia. Những trải nghiệm bố mang lại cho con thật quý giá trong những tháng năm con sống xa nhà.

Cảm ơn tuổi thơ đã biến ước mơ của mình thành hình cánh buồm, sẵn sàng căng gió ra khơi...

ƯỚC MƠ CỦA CON - NIỀM VUI CỦA BỐ

Từ ngày Nam còn nhỏ, bố luôn nói với con rằng: Nam lớn nhanh cố gắng phấn đấu để được đi du học nhé.

Và bố bày cái bản đồ thế giới ra trước mặt, bố mỉm cười và khích lệ: Nam chọn đất nước mà mình thích đến để du học đi nào.

Lần nào cũng thế, Nam đều chọn nước Mỹ.

Bố luôn cười xòa, xoa đầu rồi bế bổng Nam lên tay: Ôi chao, cái thằng bé xíu mà thật là chính kiến, lần nào cũng giống nhau cả.

Má Nam đỏ bừng, con khúc khích cười.

Rồi Nam rủ bố chơi trò chơi "xuất ngoại".

Bố nằm ngửa, để hai bàn chân giả làm máy bay cho Nam ngồi lên rồi bố nâng hai bàn chân của mình "cất cánh", đưa Nam bay vù lên. Tóc Nam bay lòa xòa. Nam cười nhô hai cái răng thỏ xinh ơi là xinh. Và tiếng cười của Nam lẫn trong lời bố giả làm tiếp viên: *Phi cơ chở giáo sư Đỗ Nhật Nam đi Mỹ thỉnh giảng về thăm bố mẹ đang chuẩn bị hạ cánh xuống sân bay Nội Bài...*

Ôi chao là những trò chơi thương mến...

Giá mà có phép màu, bố mong ước được trở lại những giây phút đó, có Nam ngồi gọn trên hai chân bố, tóc tơ thơm mềm và nụ cười ngọt như quả ủ chín vào mùa đông lạnh giá. Vị ngọt cứ thấm sâu vào tim bố.

Bố nhớ lần đầu tiên bố cho Nam đi tàu Shinkansen ở Nhật. Con nhỏ xíu đứng cạnh tàu chụp bao nhiêu là ảnh. Khi ấy, bố đã thủ thỉ với con rằng, sau này Nam lớn, Nam sẽ cho bố đi khắp bốn phương trời bằng máy bay, bằng tàu siêu tốc nhé.

Nam gật đầu cái rụp, thò cái ngón tay bé xinh ra ngoéo tay bố, như chắc chắn cho những dự định của hai bố con.

Rồi thơ ấu lùi xa...

Rồi nước Nhật lùi xa...

Chỉ có những ước mơ là mãi mãi còn...

Năm 13 tuổi, một hôm Nam đột ngột tuyên bố: *Con sẽ đi du học ở Mỹ bố ạ*.

Chao ôi, bố không diễn tả được cảm giác của mình khi ấy. Có chút gì như vui mừng vì con đã sớm trưởng thành lại có chút gì như hụt hẫng chênh chao.

Xa con khi con mới 13 tuổi là điều bố chưa thể hình dung đến, chưa từng tính đến, ngay cả trong những giấc mơ.

Nhưng bố biết, bố khó có thể ngăn cản đam mê của con.

Và cũng bởi như có một sự trùng hợp trong vòng quay số phận, bố cũng đã xa nhà đi học trường chuyên năm 13 tuổi. Và bố đã một mình tự lập bươn chải nỗ lực hết mình từ ngày đó.

Nên bố tin vào sự trùng phùng duyên nợ với con số 13, với cái dấu mốc diệu kỳ ấy...

Và con lên đường trong nỗi nhớ ngác ngơ bần thần của bố.

Đêm đầu tiên khi mẹ đưa con sang Mỹ, một mình bố đánh vật với nỗi thương nhớ cồn cào...

Nỗi thốc nghẹn trong tim khiến bố rã rời.

Bố âm thầm giấu bóng mình vào đêm, như người ta nén một nắm tro âm ỉ cháy. Nỗi nhớ bốc lên từ từ ủ suốt từng chân tóc. Bố đếm bóng đêm qua trùng trùng lớp lớp những kỉ niệm về con.

Và rồi bức ảnh đầu tiên con gửi về, thật kì lạ là ảnh về nước Nhật, khi con dừng chân transit tại sân bay Narita ở Tokyo. Con cười tươi. Như cái ảnh con chụp bên tàu Shinkansen hay cạnh rừng lá đỏ năm nào khi cả nhà mình còn ở bên đó.

Bố thấy lòng mình đã dịu đi rất nhiều.

Rồi con gửi tặng bố mẹ nhiều ảnh về nước Mỹ, về nơi con sống. Kì lạ là ảnh nào bố cũng thấy đôi mắt con buồn rươm rướm. Bố đã thương con biết mấy. Nhưng bố luôn tự nhủ là bố tin vào sự gắng gỏi của con.

Và rồi đúng như bố nghĩ, con liên tiếp đạt những giải thưởng, những

thành tích đáng ghi nhận ngay từ năm học đầu tiên.

Đến tận năm thứ hai con vào trường mới, bố mới sang được nước Mỹ cùng con.

Nước Mỹ đón bố bằng mùa thu vàng lá. Nó cho bố cảm giác như nước Nhật năm nào. Nên bố thấy nước Mỹ xa xôi mà thật gụi gần.

Lần đầu tiên được đến ngôi trường của con, lòng bố đã tràn ngập niềm vui.

Trường con đẹp như một bức tranh. Mọi thứ ấm áp và thân thiện quá.

Bố vui mừng biết bao khi nghĩ đến con sẽ có những năm tháng sinh sống và học tập ở nơi này.

Và chính trong khung cảnh đó, trong sự yêu thương đùm bọc của thầy cô, con tiếp tục được phát huy những sở thích của mình.

Con học hát, con đi thi hợp xướng, con chụp ảnh, con tham gia các câu lạc bộ, con làm thơ, con viết văn, con chơi đàn... Con làm tất cả những điều đó nhẹ nhàng đầy niềm vui sống.

Con muốn truyền tất cả những điều đó đến với bạn bè, đến với những ai cùng nuôi dưỡng ước mơ du học như con.

Qua những cuốn sách con viết. Từ *Đường xa con hát* đến *Hát cùng những vì sao*... Và bây giờ là *Hẹn hò nước Mỹ*.

Nước Mỹ qua cách nhìn của con khác với cách nhìn của bố hay của mẹ.

Nó tràn đầy những điều mới mẻ, tràn đầy những điều thú vị, tràn đầy niềm lạc quan khám phá, tìm tòi...

Con đã hẹn với nước Mỹ như người ta hẹn một tình yêu. Con đã hẹn với nước Mỹ như người ta hẹn một nỗi mong chờ dịu dàng tha thiết...

Và rồi con đã đến.

Và rồi con lại nhớ về ngôi nhà mình, nơi có giàn hoa tường vi nở âm thầm, nơi có mẹ ngồi đọc sách bên cửa sổ và nơi có bố âm thầm quay bóng nhớ vào đêm.

Tất cả những điều đó, khi đọc *Hẹn hò nước Mỹ* bố mới được biết, bố mới chạm được vào góc tâm hồn bé bỏng của con.

Nên bố thương lắm, bố yêu cuốn sách này lắm lắm. Nó như một ánh mắt ngộ nghĩnh tròn đầy khao khát mở ra trước cuộc đời này.

Bố may mắn được làm biên tập cho tất cả những cuốn sách con từng viết, nhưng cuốn này bố thấy thú vị nhất. Vì rất nhiều điều bố mới biết lần đầu, về con, về nước Mỹ.

Nên bố ước ao có nhiều bạn trẻ đọc được cuốn sách này, đọc và xem, đọc và nghĩ để cảm nhận và để nuôi trong mình những ước mơ.

Để mang trong mình một cuộc hẹn...

Với tương lai...

Cảm ơn con, chàng trai của bố!

Đỗ Xuân Thảo

HÀNH TRÌNH CỦA CON - NỖI NIỀM CỦA MẸ

Chuyến bay dài đầu tiên mà Nam bay cùng mẹ là từ Việt Nam đến Nhật Bản.

Khi ấy, mẹ hẫng hụt lạ kì. Từ giờ, mẹ sẽ chỉ có Nam và bố mà không có ông bà nội ngoại bên cạnh. Mọi khi có bà ngoại, hễ Nam ốm, Nam hu hi, Nam nôn trớ, bà đều ở bên. Bà sẽ chỉ cho mẹ phải làm việc này việc kia. Bà nhắc mẹ cho Nam mặc áo, đi tất... Bà nấu những món ăn mẹ thích. Nói tóm lại là có bà, mẹ thấy "khỏe re".

Nhưng giờ thì mẹ phải tự mình coi sóc Nam.

Trong suốt chuyến bay, Nam nằm yên, mắt thiêm thiếp ngủ. Mẹ duỗi chân, tận hưởng cảm giác của việc được ngồi trên cả mấy chiếc ghế đầu. Hàng không Nhật luôn dành ưu tiên cho những bà mẹ mang theo con nhỏ bằng việc để những ghế hàng đầu cho em bé cùng một cái cũi nằm xinh ơi là xinh.

Nam ọ ẹ rồi nằm yên. Mẹ nắm lấy những ngón tay nho nhỏ của con thò ra sau cũi.

Và vô cùng hài lòng vì sự trật tự của Nam.

Mẹ khe khẽ hát. Những bài hát không đầu không cuối.

Và mẹ nhìn ra ngoài trời.

Nước Nhật luôn mang đến cho mẹ một cảm giác là lạ. Nói là yêu thì cũng không hẳn. Nhưng với nước Nhật mẹ cứ như một cô gái và mối tình 18 tuổi. Có chút say mê lại có chút dỗi hờn. Khi thì thích đến mụ mị mà lúc lại muốn quên.

Mẹ nhớ cái cảm giác mỗi khi nhìn sân bay Kansai từ trên cao. Lúc đó sân bay như một hòn đảo bồng bềnh hoa lệ, mẹ cứ thấy xa xôi. Rồi mẹ cúi xuống và gọi: *Đến nơi rồi Nam ơi!* Mẹ cầm những ngón tay nhỏ bé của Nam đung đưa khe khẽ và Nam mở mắt ra nhìn. Chao ôi, tất cả nơi này, cái khoảnh khắc này, chợt trở nên gần gũi biết bao nhiêu.

Bố ào ra đón và ôm trọn hai mẹ con vào lòng. Nắng buổi sớm như mật ong và gió rịm trên da thịt. Mẹ thơm lên má Nam giờ đã hồng lên như hai trái táo.

Đó là chuyến bay xa đầu tiên của hai mẹ con.

Và chuyến bay xa thứ hai vào năm Nam 13 tuổi.

Có nằm mơ mẹ cũng không nghĩ là Nam sẽ đi du học vào tuổi ấy. Mẹ tưởng ít ra cũng là 15 hay 17 thậm chí 20, 22 tuổi gì đó.

Nhưng rồi lại là 13. Nhưng rồi Nam vẫn hăm hở lên đường. Nói là hăm hở vì hôm ấy, khi mọi người chia tay ở sân bay, ai cũng cố nở một nụ cười gường gượng. Chỉ riêng Nam, con nao nức chạy đến từng người thân, thơm lên má, dặn dò, bắt tay, cười... không sót một ai.

Mẹ nhớ cái giây phút bố ôm Nam như muốn giữ mãi Nam trong vòng tay. Mẹ thấy lòng đau thắt lại. Nước mắt mẹ nhòe nhoẹt. Mẹ biết, chỉ khi Nam và mẹ khuất sau cánh cửa phòng chờ sân bay, bố sẽ òa lên khóc. Bố muốn Nam yên tâm nên nén lại mà.

Và Nam nữa, mẹ biết phía sau nụ cười hớn hở rạng ngời kia là bời bời nhớ thương, bồn chồn lo lắng. Mẹ biết Nam cũng muốn bố mẹ yên tâm nữa mà.

Lên máy bay, Nam đưa tay sang cài dây an toàn cho mẹ, ôm mẹ vào lòng vỗ về. Lúc bấy giờ mẹ như con chim bị mưa, rũ xuống đầm đìa nước mắt. Thương bố và thương Nam...

Nam gọi cô tiếp viên xin cho mẹ cái khăn ấm và nhẹ nhàng lau lên khuôn mặt mẹ. Mẹ nhắm mắt, nước mắt lặng lẽ lăn và Nam cứ chấm mãi, chấm mãi...

Rồi sân bay Texas cũng hiện ra. Nắng mùa hè chói gắt. Cả sân bay như một thành phố thu nhỏ.

Thủ tục hàng không cũng đơn giản. Mẹ mệt nên ngồi phịch xuống ghế băng, đợi Nam đi lấy hành lí.

Vừa lấy hành lí từ băng chuyền, đang đợi để qua cửa kiểm tra an ninh thì có một chú chạy đến hồ hởi: *Nam à, Nam sang đây du học phải không?*

Chú làm kiểm tra hành lí ở đây, để chú giúp Nam khuân đồ nhé.

Cả hai mẹ con ồ lên ngạc nhiên. Cảm giác nghe giọng nói Việt trên một đất nước xa xôi thật ấm áp.

Texas đã đón chào mẹ và Nam như thế.

Rồi mẹ để Nam ở lại và quay trở về Việt Nam. Hôm chia tay đúng vào ngày đầu tiên Nam nhập học ở trường. Mẹ không dám tiễn. Mẹ khóc đến độ hai mắt không thể mở ra nổi. Nam thì mạnh mẽ, Nam luôn nói, mẹ, mẹ nhớ lại đi, nhớ về những điều mà mẹ và em đã nói chuyện với nhau rằng mình quyết tâm thế nào để đi du học. Em đang ở một ngôi nhà có đầy đủ mọi tiện nghi, đến cả cái ti vi cũng xịn thế kia. Sao mẹ phải khóc.

Nhưng mẹ biết, khi chú chủ nhà chở em khuất sau rặng cây là thế nào em cũng khóc.

Em hầu như chưa khi nào xa mẹ. Đêm nào cũng nói, em ôm mẹ một tẹo teo rồi ngủ mẹ à...

Mẹ quay vào nhà, mẹ viết lá thư để lại trong đó có dòng chữ: *Mẹ về nhé Nam ơi, nhưng mẹ biết trái tim mẹ đã để lại nơi này...*

Và mẹ ra sân bay với trái tim ngập đầy nước mắt... Trưa mùa hè Texas nắng như đổ lửa thế mà chừng như mẹ có một mặt trời của ngày hôm ấy đã vĩnh viễn bặt tăm.

Nước Mỹ với những ấn tượng ban đầu như thế. Khi ấy mẹ chỉ yêu nước Mỹ vì nơi đó có Nam, có trái tim của mẹ.

Nhưng rồi Nam ở đó, Nam đổi thay, Nam lớn lên và trưởng thành từng ngày.

Mùa hè năm đầu tiên, khi Nam về nhà mẹ ngạc nhiên thấy con khác nhiều quá. Chín tháng học xa nhà con cao lên dễ đến hàng chục xentimet, tóc tai dài thượt, giọng ồm ồm. Nam đã thành chàng trai sau những tháng ngày cách xa bố mẹ.

Và điều mẹ ngạc nhiên hơn nhiều nhiều nữa đó là khi Nam đi dạy hè cho các em, Nam quậy tưng bừng. Mẹ có cảm giác Nam được "giải phóng hình thể".

Hồi ở Việt Nam, dẫu tham gia một số chương trình truyền hình nhưng Nam vẫn luôn e dè khi người khác cho rằng mình béo, ngại những hoạt động liên quan đến hình thể. Nhưng chẳng hiểu bằng cách nào, trường học đã thay đổi Nam đến thế.

Rồi thì Nam làm thơ. Điều mà ở Việt Nam em cũng chưa bao giờ làm. Có những bài thơ đọc lên là mẹ và bố chỉ biết lau nước mắt. Vì vui, vì hạnh phúc.

Rồi thì Nam chụp ảnh. Điều mà ở Việt Nam em cũng không hứng thú lắm. Có những bức ảnh khiến bố mẹ lặng người vì nhìn thấy một tâm hồn đầy chất thơ, chất nhân văn qua góc nhìn của em.

Và giờ thì là *Hẹn hò nước Mỹ*. Cuốn sách có cả ảnh, cả thơ, cả những cảm nhận của em về trường học, về nước Mỹ.

Đôi lúc đọc những dòng em viết, mẹ đã dừng lại lau nước mắt. Có những chuyện mẹ chưa từng nghe em kể. Chắc em biết mẹ hay khóc nên những chuyện gì buồn, chuyện gì hơi phiền toái là em giấu bặt.

Nhưng ẩn chứa trong đó là rất nhiều niềm vui sống. Những trang viết, những bức ảnh nhỏ xinh trong cuốn sách như những bàn tay nắm níu em với ngôi trường, với nước Mỹ.

Em đã ở lại nước Mỹ với mùa đông tuyết trắng, với mùa thu xác xao rừng lá đỏ, với mùa xuân cỏ non xanh thẳm. Và em ở lại Mỹ cùng trái tim của mẹ.

Nam nhớ không, bức thư mẹ viết: *Mẹ về nhé, nhưng mẹ biết trái tim mẹ để lại nơi này.*

Có phải thế chăng nên khi cầm *Hẹn hò nước Mỹ* trên tay, mẹ đã run lên vì hồi hộp, vì niềm thương nỗi nhớ như cô gái đến với cuộc hò hẹn lần đầu.

Mẹ mong cảm xúc ấy sẽ được truyền lan đến với độc giả.

Vì chúng ta có những cuộc hẹn, không chỉ bởi tình yêu.

Mẹ yêu thương Nam, chàng trai của mẹ!

Phan Thị Hồ Điệp

CHÀO BẠN, BẠN CÓ MỘT CUỘC HẸN

ào mùa hè năm lớp 6, mình nhận được lá thư từ một nơi rất xa gửi đến.

Bức thư là của các cô chú thuộc một tổ chức du học Mỹ. Các cô chú đã theo dõi tiến trình của mình từ khi mình còn nhỏ xíu và biết được ước mơ du học Mỹ của mình. Vì thế, các cô chú muốn giúp đỡ mình thực hiện ước mơ đó.

Mấy ngày sau mình còn lâng lâng vì lá thư...

Mình thực sự thấy rất vui và nuôi dưỡng rất nhiều hy vọng. Hàng đêm, mình nằm mơ được bước lên máy bay để bay đến nước Mỹ. Và mình được nhận vào học ở một ngôi trường mà mình đã xem đến hàng trăm lần trên mạng.

Khi tỉnh dậy, mình thấy tràn trề năng lượng.

Và mình duy trì liên lạc thường xuyên với các cô chú trong tổ chức du học ấy.

Sang đến lớp 7, dù việc học nhiều hơn nhưng mình vẫn luôn dành một khoảng thời gian cho những dự định rất riêng của mình. Bố mẹ cũng đã biết về dự định đó nhưng mình tin, lúc ấy bố mẹ chỉ nghĩ, để cho mình thử sức thôi chứ làm sao mà mình có thể đi du học sớm thế được.

Các cô chú thì rất tận tình và liên tục gửi cho mình những thông tin về trường học ở Mỹ, về các điều kiện cần để có thể đi du học. Thực ra những thông tin ấy, mình cũng đã tìm hiểu nhiều trên mạng nhưng khi được nghe chính những người làm về du học trực tiếp nói, mình thấy có tính thuyết phục hơn.

May mắn là mình đã có sự chuẩn bị cho việc đi du học từ rất sớm, ví như là thi các kì thi chuẩn hóa. Vào thời điểm đó, mình có đủ cả các chứng chỉ quốc tế TOEFL và IELTS nên mọi việc cũng dễ dàng hơn.

Đây cũng chính là lời khuyên của mình dành cho các bạn: Nếu thực sự

muốn tiến đến một cuộc “hò hẹn” với nước Mỹ hay bất kì một quốc gia có nền giáo dục tiên tiến nào khác, các bạn nên có sự chuẩn bị sớm, càng sớm càng tốt. Để trong trường hợp, nếu không đạt số điểm như mong muốn, các bạn có cơ hội về thời gian để làm lại. Như mình, hầu như tất cả các chứng chỉ quốc tế mình đều phải thi đến lần thứ ba mới đạt số điểm như kì vọng.

Nhưng chỉ có các chứng chỉ chuẩn không thôi cũng chưa đủ, mình nhớ là khi ấy, có nhiều lá thư các cô chú nói với mình về một cái gọi là “Ước mơ thực sự”.

Ừ thì bạn có ước mơ rồi, nhưng bạn muốn làm gì bên ấy.

Ừ thì bạn có ước mơ rồi, nhưng bạn nghĩ bạn có thể thực hiện điều gì nếu ước mơ đó đến với bạn.

Ừ thì bạn có ước mơ rồi, nhưng bạn tự cho rằng, bạn có những tiêu chuẩn gì để các trường ở Mỹ có thể chọn bạn.

Nói chung là rất nhiều câu hỏi. Nó khiến mình suy nghĩ rất lâu về điều này.

Mình hiểu, từ sâu xa, các cô chú muốn cho mình thấy, mình cần từ bỏ những hào quang lấp lánh của truyền thông để tự tìm hiểu giá trị thật của bản thân, để biết mình đang có gì và cần gì.

Những điều này, bố mẹ cũng thường hay trò chuyện với mình và cả bản thân mình cũng đã rất nhiều lần tự hỏi và tự trả lời nên mình khá bình tĩnh trước những yêu cầu của các cô chú.

Và điều mình đặc biệt thích là các cô chú luôn nói, các cô chú chỉ hỗ trợ mình, chỉ ra cho mình con đường cần hướng tới còn lại mọi việc mình phải tự lo liệu.

Sau này, khi đã sang Mỹ du học, mình luôn thầm cảm ơn vì những điều đó. Việc tự lập ngay từ lúc còn có thể “dựa dẫm” được sẽ khiến mình mạnh mẽ hơn, bản lĩnh hơn và có đủ niềm tin vào chính bản thân mình.

Và đây là lời khuyên thứ hai của mình dành cho các bạn: Hãy tìm hiểu các nguồn hỗ trợ từ bên ngoài nhưng cũng nên cố gắng tự bước đi bằng

đôi chân của mình. Và bạn sẽ cảm nhận được niềm hạnh phúc ngay trong từng bước đi của mình.

Chính vì tự lực nên mình phải lo liệu tất cả những khâu liên quan đến giấy tờ.

Mình ước đoán nếu xếp chỗ giấy tờ đã từng làm lại có lẽ cũng cao đến cả gang tay.

Bấy giờ, bố mẹ lại chưa hoàn toàn ủng hộ việc mình đi du học nên mình phải tự xoay xở. Ngay cả các giấy tờ thuộc về bố mẹ, ví như bản kê khai thu nhập cá nhân.

Rồi đến công đoạn viết bài luận.

Mình cứ tưởng phần này mình sẽ hoàn thành trong vòng "ba nốt nhạc" vì mình vốn có sở trường ở khâu viết lách.

Không những thế, ngày nào mình cũng luôn tự đặt ra mục tiêu là viết một bài luận. Mục tiêu này có từ khi mình bắt đầu học tiếng Anh. Khi đó "bài luận" của mình chỉ dài chừng... vài ba dòng. Nhưng mình rất kiên trì và tăng dần độ khó. Về sau này, mình đều nhờ bố mẹ ra chủ đề để viết. Thực ra viết bài luận tiếng Anh thích hơn tiếng Việt vì các chủ đề rộng mở, kích thích suy nghĩ, khám phá, tìm tòi. Các chủ đề này không có tính đúng sai mà bạn hoàn toàn được phản biện. Khi viết bài luận đòi hỏi bạn cũng phải vào mạng và đọc sách để tìm hiểu thông tin, tự bổ sung thêm kiến thức. Nó khác hẳn với những đề tập làm văn mà mình thường làm ở trường. Nên mình rất thích.

Thói quen thì đã duy trì từ nhỏ, kĩ năng cũng đã được rèn giũa. Ấy thế mà khi bắt tay vào viết một bài luận có tính chất làm tiền đề cho cuộc "hò hẹn", mình bị "bí" thực sự.

Mình không biết bắt đầu từ đâu, không biết làm thế nào để bài luận hấp dẫn, chân thật.

Mình cứ viết rồi xóa, xóa rồi viết. Hặm hụi từ ngày này qua ngày khác.

Các cô chú ở tổ chức du học thì cực kì kĩ tính. Hầu như những bài mình viết, các cô chú đều nói: *Chưa được rồi, viết kiểu này cháu chưa phản ánh*

đúng mình. Cháu hãy viết cho chân thực hơn, không màu mè kiểu cách.

Ôi chao, mình thực sự hoang mang.

Trong thời điểm đó, mình cũng tranh thủ apply học bổng của một quỹ bên Mỹ. Và họ cũng yêu cầu viết bài luận. Có khá nhiều chủ đề đưa ra, ví như kể một bộ phim mà bạn ấn tượng nhất, viết về một công thức toán học hoặc vật lí... mà bạn cảm thấy có ý nghĩa đối với bạn... Sau khi cân nhắc mình quyết định chọn chủ đề có vẻ "khoai" nhất: Viết về một công thức vật lí. Mình tin là khi mình chọn chủ đề khó nhất, mình có nhiều cơ hội để chiến thắng.

Và mình chọn công thức: E=MC2. Cha đẻ của công thức này là nhà vật lí nổi tiếng Einstein với thuyết Tương đối, một học thuyết được coi là làm thay đổi cả thế giới. Công thức đó mình cũng đã đọc nhiều và tự cho rằng, mình cũng hiểu kha khá về nó.

Lại thêm những ngày chật vật đến toát cả mồ hôi.

Nhưng lần nào gửi bài luận để các cô chú xem hộ cũng đều bị gửi trả về. Với lí do: Viết thế chưa được.

Những thời điểm khó khăn đó cho mình cơ hội để nghiêm khắc nhìn lại bản thân. Rất nhiều lần khi nhận được email của các cô chú mình đã muốn khóc.

Và mình cũng dần dần hiểu rằng, muốn đi đến tận cùng của khoa học cần có cái nhìn toàn diện, thấu đáo... Có những điều mình tưởng như biết rất rõ nhưng kì thực lại không phải như vậy.

Và đúng như mình dự đoán, lần ấy mình bị trượt học bổng.

Nhưng không nản chí, mình vẫn tiếp tục bước tiếp với cuộc hò hẹn. Mình chỉ đơn giản nghĩ, nếu mình thiếu, mình sẽ liên tục bổ sung để làm hoàn thiện thêm vì biển học vô bờ mà. Nếu mình chưa giỏi, chưa xuất sắc trong học thuật mình sẽ tìm những thế mạnh khác để thay thế.

Ý nghĩ đó động viên mình rất nhiều.

Sau công cuộc viết bài luận là đến màn phỏng vấn.

Phần này thì khỏe re.

Tất cả các cuộc phỏng vấn đều rất vui.

Các thầy cô làm công việc tuyển sinh hầu như ai cũng đều qua các khóa tìm hiểu về tâm lí học sinh, mình đoán vậy. Cho nên ai cũng thân thiện, cởi mở.

Mình đã chuẩn bị rất nhiều tri thức thuộc các lĩnh vực khác nhau, dự liệu nhiều tình huống, chuẩn bị các thông tin về trường mình đang hướng đến. Nhưng hầu như các thầy cô lại chỉ quan tâm nhiều đến những thứ ngoài lề.

Ví như bạn ăn uống thế nào, sở thích của bạn ra sao, năng khiếu của bạn là gì, bạn có những mong ước gì...

Có cuộc phỏng vấn với trường kéo dài cả tiếng đồng hồ vì thầy tuyển sinh chợt phát hiện ra là mình và thầy cùng có chung sở thích là thích tìm hiểu lịch sử nước Mỹ. Thế là cả thầy và trò đều thao thao bất tuyệt về sở thích đó. Rồi cười vang. Thích cực.

Nên nếu bạn chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn, có lẽ điều mà bạn cần làm là:

Giữ tâm thế cực kì thoải mái. Họ phỏng vấn để nhận bạn nhập học vào trường họ chứ không phải bắt bạn đi đày ải ở đâu cả nên bạn cứ tự tin thoải mái là bạn đã "ăn điểm" rồi.

Hãy chuẩn bị các công cụ cho buổi phỏng vấn diễn ra thật suôn sẻ, ví dụ xem chất lượng đường truyền, chỗ đặt máy.

Hãy ăn mặc lịch sự. Bố mẹ mình thường bật cười khi thấy nửa đêm mà mình vẫn ăn mặc bảnh chọe ngồi trước màn hình máy tính. Vì nửa đêm ở Việt Nam thường là buổi trưa ở Mỹ mà.

Và cuối cùng, hãy tìm hiểu thật kĩ về ngôi trường mà bạn đang tham gia phỏng vấn. Người ta không muốn nhận một người chỉ giống như "tình cờ" đi ngang qua trường họ. Phải làm cho họ hiểu, mình đã hiểu kĩ, đã biết đầy đủ các yêu cầu, điều kiện và mình sẵn sàng đáp ứng tất cả những điều ấy.

Thì ai mà lại đi "hẹn hò" với một người chưa hiểu rõ về mình phải không các bạn.

Tuy nhiên, với bản thân mình, việc phỏng vấn là công đoạn dễ dàng nhất trong cả quá trình hoàn tất hồ sơ du học.

Và như một ngẫu nhiên đầy thú vị, đúng ngày mồng 01 tháng 05 năm 2014, trùng vào ngày sinh nhật mình, mình nhận được lời chấp nhận của trường học bên Mỹ.

Nó như một bước khởi đầu cho tuổi mới.

Và mình thực sự hào hứng với điều đó.

Nhưng bố mẹ thì băn khoăn nhiều lắm, nhiều lắm.

Mẹ thì như thường lệ, khóc suốt. Mẹ chưa thể hình dung đến việc sẽ xa mình ở thời điểm mình mới ở tuổi 13.

Bố thì trầm ngâm. Bố luôn là người thận trọng với mọi quyết định, nhất là những quyết định có liên quan đến mình.

Vậy nên không khí gia đình có phần nặng nề hơn trước.

Và mình phải tìm mọi cách thuyết phục bố mẹ.

Cả nhà có nhiều buổi ngồi trò chuyện với nhau, thậm chí nhiều khi có cả những tranh luận. Trong đó bố luôn nói: *Con cần hình dung ra tất cả những khó khăn của việc đi học xa nhà nhất là ở vào cái tuổi "ăn chưa no, lo chưa tới". Đừng chỉ nghĩ đến những mặt tích cực...*

Những điều bố khuyên giúp mình có cái nhìn điềm tĩnh hơn. Nhưng mình vẫn nôn nóng để "lên lịch cho hò hẹn".

Mình luôn xác định là mình sẵn sàng chấp nhận tất cả những khó khăn để có thể đạt được mơ ước của mình.

Nhưng càng gần đến ngày đi, tâm trạng càng dao động.

Mình nhớ trước khi du học một tuần, trong buổi tối đi dạo cùng mẹ, mẹ đột nhiên dừng lại và khóc nức nở. Mẹ nói, từ khi Nam còn nhỏ cho đến tận giờ, tối nào hai mẹ con mình cũng đi dạo. Vài hôm nữa Nam đi, mẹ chắc buồn lắm, trống trải lắm. Nhưng mẹ cũng vẫn đi dạo vào đúng giờ này và sẽ luôn tưởng tượng có con bên cạnh...

Giây phút ấy, mình thương mẹ lắm. Mình muốn ôm mẹ mãi.

Và mình chợt nghĩ: Sao mình không ở nhà với mẹ để được hưởng

những giây phút yên bình như thế này, khi mỗi buổi tối đi dạo, nắm tay mẹ và kể cho mẹ nghe bao nhiêu câu chuyện mình thu lượm được trong cả một ngày.

Nhưng còn ước mơ khao khát của mình... Trời ơi thật là khó nghĩ quá.

Hoang mang và phân vân lắm, những phân vân của một cậu bé 13 tuổi.

Nhưng sau tất cả vẫn là quyết tâm. Mình đã tìm hiểu kĩ về vùng đất mà mình sẽ sống, về ngôi nhà mà mình sẽ đến ở, về ngôi trường mình sẽ vào học. Tất cả chỉ chờ ngày lên đường.

Bố nói với mình bằng tình yêu thương và những trải nghiệm của người đàn ông đã từng trải qua nhiều gian nan sóng gió: *Con cứ đi cho biết. Bố mẹ chưa rút học bạ của con ở trường con đang học đâu. Sang đó, nếu con thấy không phù hợp con có thể quay về. Bố mẹ luôn chờ đợi con. Nhưng bố mẹ rất tin ở con, chàng trai của bố à!*

Câu nói ấy của bố như thổi vào lòng mình một luồng gió của niềm tin tưởng, an vui và hy vọng.

Và mình biết ơn bố mẹ đã ủng hộ, đã sẻ chia cùng mình để mình có một cuộc hẹn đầu tiên trong đời. Ấy là cuộc hẹn ắp đầy niềm đam mê, háo hức, đầy lạ lẫm và cũng rất nhiều nỗi âu lo.

Chào nước Mỹ! Mình đã hẹn và mình đã đến...

NGÔI TRƯỜNG NĂM 13 TUỔI

Ngôi trường năm đầu tiên mình học ở Mỹ là trường tư thục.

Đó là một ngôi trường nhỏ nằm êm đềm bên rặng cây cổ thụ xanh mát. Vì thuộc hệ thống trường dòng nên ngay sát cạnh trường có một ngôi nhà thờ thâm nghiêm, cổ kính.

Hầu hết các phòng trong trường đều nho nhỏ, xinh xinh.

Hồi mới nhập trường, nhìn vào đâu cũng chạm vào nỗi nhớ nhà nên mình rất sợ những chỗ như một góc ghế đá cạnh hàng cây, một góc thư viện học sinh ngồi đọc sách. Bởi tất cả đều gợi cho mình cảm giác muốn quay về nhà. Về nhà để lại được cùng mẹ đi dạo ngoài công viên, để có thể cùng bố ngồi đọc sách ở cái tầng hai bé xinh nhà mình.

Trường cũng không đông học sinh, chủ yếu là học sinh trong vùng nên mình là học sinh duy nhất đến từ phương trời xa nhất.

Các thầy cô giáo thì rất vui vẻ và thân thiện. Mỗi lần gặp mình các thầy cô và bè bạn đều cười rất tươi và giơ tay lên: *Chào chàng trai Việt Nam đáng yêu!*

Nói chung là mọi thứ đều dễ chịu.

Các môn học thì đều dễ. Mình không bị bất cứ điều gì làm khó cả, kể cả việc nghe giảng. Chắc vốn tiếng Anh mình tích lũy đã đủ để phù hợp với một môi trường giao tiếp hoàn toàn bằng tiếng Anh.

Nhưng điều mình sợ nhất là mỗi buổi chiều sau giờ học ngồi chờ chú chủ nhà đến đón. Vì giờ học hàng ngày kết thúc lúc ba giờ mà thường bảy, tám giờ chú chủ nhà mới đón.

Khi ấy, mình luôn dõi nhìn theo các bạn được về cùng bố mẹ một cách vô cùng thèm thuồng.

Giá như ở nhà thì thế nào cũng có mẹ.

Mẹ luôn ra cổng chờ xe của trường và đứng nấp vào một gốc cây. Mình đi qua vờ như không để ý. Rồi bất chợt quay lại. Cả hai mẹ con ôm lấy

nhau và cười ầm lên.

Sau đó hai mẹ con ùa vào nhà. Mẹ vào bếp làm món ăn gì đó cho mình sau một ngày học hành và chơi bời đến đói ngấu ở trường. Và đợi bố về. Bố sẽ hé mắt nhìn qua cái ô cửa hẹp bé tí và hét ầm lên: *Thằng bếu! Thằng bếu đâu ra đón bố...*

Mình chạy ra ôm chầm lấy bố. Hai bố con sẽ lên tầng hai và chơi những trận túc cầu nảy lửa, có lần sút thủng cả ti vi.

Những hình ảnh đó như cuốn phim quay chậm, khiến mình nhớ nhà đến thẫn thờ. Và không ít lần nước mắt âm thầm rơi trong những buổi chiều xa xứ.

Nhưng rất may là các cuốn sách trong thư viện trường đã nâng đỡ mình.

Mình được ngồi lại trong phòng thư viện đầy chật sách. Và lần lượt đọc từng cuốn, từng cuốn. Đọc để quên những nỗi buồn đang chầm chậm trôi qua ô cửa sổ.

Mình biết ơn những cuốn sách đó biết bao.

Không chỉ đọc sách ở thư viện trường, mình còn liên tục đặt mua sách trên Amazon để đọc ở nhà.

Tự nhiên mình có thêm bao nhiêu kiến thức.

Và các thầy cô trong trường liên tục giới thiệu cho mình các cuộc thi để mình có thể thử sức.

Mình tham gia với tất cả sự háo hức. Mình muốn biết các bạn học sinh ở Mỹ khi đối diện với các kì thi sẽ như thế nào.

Điều mình thích nhất là các kì thi đều do mỗi người tự chuẩn bị. Thầy cô chỉ là người hỗ trợ thêm, khi mình thấy phần gì cần hỏi thì cứ hỏi, các thầy cô luôn sẵn lòng trả lời. Các thầy cô cũng sẽ cung cấp cho mình rất nhiều tài liệu, các đề thi của nhiều năm trước. Và tất nhiên sẽ là người đưa mình đi thi.

Hầu hết các cuộc thi mình tham gia đều có rất đông các bạn đến từ nhiều nơi khác.

Nhưng khâu tổ chức khá đơn giản. Ban đầu là phổ biến quy định rồi

chúc các thí sinh thi tốt. Không "trống giong cờ mở" gì cả.

Như cuộc thi thuyết trình mà mình tham gia, thí sinh phải qua 6 vòng thi ở các cấp, mỗi lần cách nhau từ nửa tháng đến một tháng. Vì đã trải qua 6 cấp độ nên vào vòng chung kết mình khá hồi hộp vì mình biết bạn nào tham gia thi vòng này cũng đều rất giỏi. Vòng chung kết đó thí sinh phải qua ba phòng vấn đáp.

Mỗi phòng có ít nhất 3 giám khảo, họ sẽ trực tiếp ra đề để mình nói về chủ đề gì đó sau đó bắt đầu đặt câu hỏi.

Ở phòng thi nào mình cũng nhận được ánh mắt khích lệ của các thầy cô và mọi người tỏ ra vui thực sự khi nghe phần trình bày của mình.

Những trải nghiệm về các cuộc thi trên đất Mỹ khiến mình có niềm tin vào sự hòa nhập thực sự với môi trường mới.

Trong trường mình học, bạn bè cũng thoải mái chan hòa. Tất nhiên cũng có hiện tượng bè phái, cũng phân chia giàu nghèo, cũng có chút phân biệt màu da và cũng có nạn bắt nạt tuy không nhiều. Nhưng mình chỉ chơi thân với một số bạn, còn lại là giữ khoảng cách giao tiếp ở mức độ bình thường. Vậy là đủ rồi.

Trường cũng hay cho học sinh đi dã ngoại, tham gia các hoạt động ngoại khóa. Hầu hết các chuyến đi mình đều tham gia rất hồ hởi. Mỗi lần đi là một lần mình hiểu thêm về đất nước mà mình đang sống.

Bài vở ở trường khá đơn giản nên năm học đó lại tạo cơ hội để mình tự học thêm nhiều và đặc biệt theo đuổi những mục tiêu mà mình đặt ra từ đầu.

Đây là những điều mình rút ra trong năm đầu tiên học tại trường tư thục của Mỹ:

- Bạn nên chuẩn bị tất cả đồ dùng học tập hoặc đồ sinh hoạt cá nhân. Ở Mỹ đi mua sắm không dễ như ở Việt Nam. Mỗi khi cần mua sắm đều cần đến siêu thị. Siêu thị có thể cách nhà xa và thật là dở nếu bạn đang học mà lại thiếu một thứ gì đó. Mình may mắn là bố đã chuẩn bị cho quá đầy đủ các thứ đồ dùng cần thiết và có thể yên tâm dùng cả năm không hết.

- Các thầy cô rất nhiệt tình chỉ bảo cho bạn nhưng với điều kiện là bạn cũng phải tỏ ra là mình có nhu cầu muốn tìm hiểu thêm. Còn nếu bạn chỉ ngồi yên lặng thì sẽ không ai can thiệp vào những giây phút yên lặng ấy. Mọi người đều có nguyên tắc là tôn trọng không gian riêng của người khác một cách tuyệt đối. Nên họ hiểu bạn yên lặng nghĩa là bạn không muốn ai làm phiền.

- Nên kết thân với một số người bạn tin tưởng, còn lại không nên tìm hiểu quá sâu về cuộc sống, sở thích... của những người bạn khác. Họ sẽ không thực sự thích như vậy.

- Cứ thử tham gia những cuộc thi nào bạn thấy hứng thú. Còn nếu không cũng chẳng sao. Nước Mỹ cho bạn cơ hội để tự tìm hiểu về bản thân, nên đôi khi rất cần sự thử - sai.

- Hãy tham gia nhiệt tình mọi hoạt động ngoại khóa của trường. Đó là cách tốt nhất để xây dựng chân dung về bạn, hơn bất kì lời giới thiệu nào.

- Trường tư ở Mỹ cũng thường xuyên có kiểm tra đánh giá bằng điểm số. Cũng có các hình thức kiểm tra không khác gì ở Việt Nam, chỉ có điều ít khi bạn cần học thuộc lòng. Bạn muốn có bảng điểm tốt, bạn cũng cần chăm chỉ làm bài, nghe giảng, làm thêm các bài tập nâng cao.

- Điều cuối cùng, hãy tự tin, tự tin và tự tin. Kiến thức không hề khó, để đạt điểm cao không hề khó, để nhận được lời khen càng dễ vì các thầy cô rất hào phóng lời khen. Vậy nên bạn cứ tin tưởng vào bản thân bạn. Rồi bạn sẽ thấy mọi việc rất dễ dàng.

Năm học đầu tiên ấy cũng cho mình thật nhiều kỉ niệm.

Mình nhớ khi chia tay, cô giáo dạy Toán đã viết cho mình một lá thư rất dài. Trong thư cô kể lại chuyện khi nhà cô bị hỏa hoạn, sách vở cháy sạch. Và việc mình đã mua tặng cho cháu gái của cô 3 cuốn truyện. Cô sẽ giữ 3 cuốn sách ấy, cô sẽ nói với cháu cô là hãy giữ gìn những cuốn sách ấy mãi như nâng niu những tình cảm tốt đẹp mà Nam đã dành cho cả nhà... Và cô luôn cầu mong mình tiếp tục thực hiện được những ước mơ của mình. Cô đã tin tưởng ở mình thật nhiều, một học sinh mà theo cô là đã gây ấn

tượng nhất kể từ khi cô bắt đầu sự nghiệp dạy học đến giờ.

Mình yêu lá thư ấy, mình yêu cách cô giáo nói về học trò thân thương như thế.

Và mình nhận ra, khi đến một môi trường khác sinh sống, bạn cần có sự cởi mở cũng như cách giao tiếp sao cho tinh tế. Cho dù bất cứ quốc gia nào, bất cứ màu da nào, mọi người cũng đều mong muốn nhận được những quan tâm và yêu thương thành thực.

Hết năm học đầu tiên, mình chờ đợi ngày về.

Cuộc hẹn đầu tiên của mình đã thành công ngoài mong đợi.

Và mình mang theo niềm mong nhớ, mang theo cả nụ cười trong hành trang để về nghỉ hè trong kì nghỉ đầu tiên...

TÌM HIỂU VỀ TRƯỜNG NỘI TRÚ

Năm nay là năm thứ hai mình chuyển đến học ở trường nội trú và mình được chọn vào đội Orientation của trường. Hiểu nôm na là đội này gồm một nhóm các bạn đại diện được nhà trường cử ra để đón tiếp, giúp đỡ học sinh mới và phụ huynh tìm hiểu về trường.

Nói đơn giản thế nhưng thực hiện cũng khó ra trò.

Mình và các bạn trong đội phải tập trung tại trường sớm hơn một tuần. Đối với các bạn người bản địa, việc tập trung sớm thì không có vấn đề gì nhưng với những du học sinh như mình, đó quả là một sự đánh đổi.

Nghỉ hè, ai cũng muốn được ở nhà với bố mẹ lâu hơn.

Có bao nhiêu niềm vui, nỗi mong nhớ dồn lại trong 9 tháng và đợi đến hè để "bung lụa".

Mình lại còn muốn tham gia nhiều hoạt động thiện nguyện tại Việt Nam nên việc phải đến sớm một tuần cũng thật khó khăn.

Đến nỗi trước ngày trở lại trường, mình vẫn còn tham gia buổi ra mắt Dự án mới của mình có tên gọi *Hẹn với hồn nhiên*.

Tuy nhiên mình vẫn trở lại trường đúng hẹn.

Trường học những ngày hè vắng teo, chẳng như những ngày thường. Trong các khu học xá, lác đác một vài bạn cũng đến sớm như mình.

Mình gặp lại thầy cô sau ba tháng hè, lạ lẫm hơn một chút mà cũng yêu thương hơn nhiều nhiều.

Mình có một chút trục trặc về giấy tờ. Hồi hè ở Việt Nam, do mải công việc và cũng mải chơi nên trường đã gửi giấy để đi khám sức khỏe mà mình thì "lờ" đi. Nên giờ trong hồ sơ thiếu loại giấy đó. Và cô phụ trách y tế yêu cầu phải đến khám tại một cơ sở y tế gần đó để bổ sung hồ sơ.

Thủ tục khám cũng nhanh gọn, hoàn toàn là đăng kí qua máy nên chỉ một loáng là xong. Chỉ có điều mất tới 49$. Chắc khám ở Việt Nam sẽ rẻ hơn nhưng dù sao mình cũng đã có được một cuộc trò chuyện rất thú vị

với cô bác sỹ. Cô hỏi mình về môn thể thao mình ưa thích, về trường học, về việc mình làm thế nào khi nhớ nhà... Nói chung là không căng thẳng như kiểu hồi nhỏ mỗi lần đi khám bệnh ở nhà.

Xong xuôi công việc là đến phần tập trung để tập huấn cho buổi đón tiếp các phụ huynh và học sinh mới.

Tưởng là đơn giản những cũng rất phức tạp. Vì chúng mình là đại diện cho trường để đón tiếp các bạn mới cơ mà.

Những công việc chúng mình cần nắm rõ là:

Cách mỉm cười thật thân thiện khi thấy xe của phụ huynh xuất hiện.

Hướng dẫn cho xe đậu vào đúng chỗ. Sau đó hướng dẫn phụ huynh đến phòng tiếp đón.

Cùng phụ huynh và học sinh mới đi làm thủ tục tại từng bàn ở phòng tiếp đón.

Cùng ăn tiệc ngoài trời. Sắp xếp sao cho các học sinh mới ở cùng dorm sẽ ngồi cùng một bàn. Sau đó thầy trưởng dorm sẽ đến nói chuyện với các phụ huynh.

Đưa phụ huynh đi tham quan trường.

Trả lời giải đáp của phụ huynh về các vấn đề của trường.

Tổ chức những hoạt động vui chơi cho các bạn học sinh mới.

Hướng dẫn học sinh mới về các nội quy của trường.

Động viên, giúp đỡ những bạn còn bỡ ngỡ, nhớ nhà...

Đấy, rất nhiều việc phải không các bạn.

Trời thì rất nắng mà bọn mình phải chạy từ khu phòng ở sang khu phòng học đến mấy chục lần trong một ngày. Nhà trường có nội quy là học sinh không được ngồi cùng xe của phụ huynh. Trường muốn mọi người thấy, chúng mình thực sự là những người "phục vụ" tận tâm, hết mình.

Có làm công việc thế này mới hiểu hết tâm trạng của phụ huynh. Dù màu da nào, sắc tộc nào, ai cũng đều quan tâm và có chút lo lắng khi con mình bước vào ngôi trường mới.

Các câu hỏi mà phụ huynh thường hay hỏi mình nhất là:

• Trong trường có chuyện học sinh mới nhập học bị bắt nạt không?
• Thầy cô có quan tâm nhiều đến học sinh không?
• Ăn uống trong trường thế nào? Các môn thể thao trong trường là gì?
• Việc phạt học sinh có căng thẳng quá không?
• Thầy hiệu trưởng có quan tâm nhiều đến học sinh không?
• Chính sách về hỗ trợ tài chính của trường có hay thay đổi không?
• Học sinh mới có được về thăm nhà thường xuyên không?

Ôi! Mình thấy giống hệt những băn khoăn của bố mẹ mình. Phụ huynh nào cũng giống nhau nhỉ.

Nhưng thực sự, mình thấy cách dùng chính học sinh của trường để hướng dẫn cho phụ huynh học sinh mới quả là một cách làm tuyệt vời. Bởi một vài lí do:

Thứ nhất, giúp phụ huynh không ngại ngần đặt những câu hỏi, kể cả những câu hỏi nhỏ tế nhị như hỏi về nhà tắm, nhà vệ sinh, về nơi để máy giặt...

Thứ hai, giúp phụ huynh có cảm giác tin tưởng và tràn đầy niềm vui khi nghĩ đến việc có thể một năm nữa con mình cũng sẽ trở thành người giới thiệu về trường như cậu bé mình gặp hôm nay.

Thứ ba, cảm giác thân thiện, cởi mở, gắn bó về ngôi trường mới sẽ nhân lên.

Và cuối cùng, chính chúng mình, khi được chọn đi hướng dẫn giới thiệu cũng một lần nữa được hiểu thêm về ngôi trường của mình.

Mình rất thích những trò chơi mà các thầy cô thiết kế cho học sinh mới.

Trong trò chơi đó, tất cả đều phải gắn kết, nếu không sẽ bị thua ngay. Ví dụ, chơi chuyền một quả bóng nhỏ bằng thìa. Mỗi đội xếp thành hàng dọc và ai cũng ngậm thìa trên môi. Phải tính toán làm sao để người cao đứng trước, người thấp đứng sau. Phải chuyền thật khéo. Khi chuyền phải đứng thật gần nhau... Và đội nào có tổ chức tốt, có sự gắn kết tốt sẽ thắng.

Các thầy cô cũng tạo điều kiện cho các bạn được cùng nhau nấu một món ăn gì đó và mời các anh chị khóa trên đến thưởng thức và chấm điểm.

Nhìn những giọt mồ hôi trên trán các em, thấy giống y hệt hình ảnh của bọn mình năm trước. Cũng hùng hục làm, mồ hôi nhễ nhại. Một năm học quả là trôi qua rất nhanh.

Và mình tự thấy đã khôn lớn thêm nhiều qua một năm học đó.

Là nhờ ngôi trường này và các thầy cô yêu thương.

Vì thế, mình đã chụp được những bức ảnh về ngôi trường bằng những sợi dây yêu thương, những kết nối bền chặt như ngôi nhà thứ hai ấm áp của mình.

HỌC TRONG TRƯỜNG NỘI TRÚ

Nếu ai hỏi học trung học phổ thông ở Mỹ có vất vả không? Câu trả lời của mình là: Có

Nếu ai hỏi học trung học phổ thông ở Mỹ có nhàn không? Câu trả lời của mình là: Có

Nếu ai hỏi học trung học phổ thông ở Mỹ có vui không? Câu trả lời của mình là: Có

Và nếu ai hỏi học trung học phổ thông ở Mỹ có buồn không? Câu trả lời của mình cũng là: Có

Chắc các bạn sẽ ngạc nhiên vì sao lại có sự mâu thuẫn như vậy.

Để từ từ mình sẽ giải thích cho các bạn hiểu.

Học trung học phổ thông ở Mỹ khá vất vả, nhất là với những trường được coi là tốt. Tiêu chí trường tốt thì các bạn có thể xem trên bảng xếp hạng. Nhưng cũng cẩn thận nhé, có rất nhiều bảng xếp hạng khác nhau và bạn cần xem điều gì phù hợp với bạn nhất.

Với mình, một trường trung học phổ thông tốt cho du học sinh bao gồm:

Trường có không gian đẹp, các khu nhà ở cho học sinh tốt (hầu như trường nội trú nào ở Mỹ cũng đạt các tiêu chuẩn này).

Các phản hồi của học sinh cũ đã ra trường và học sinh đang học trong trường tốt (bạn nên tìm cách hỏi nhiều nguồn thông tin và suy nghĩ kĩ về những lời khuyên của những người đi trước).

Ăn uống trong trường ổn.

Tìm hiểu xem trường có nhiều khóa học AP (Advanced Placement) không, nhưng cũng cần thận trọng nhé, nhiều trường có rất nhiều khóa AP nhưng với mục đích chỉ để "làm màu".

Trường có nguồn tài chính lớn, phong phú, hỗ trợ nhiều cho học sinh quốc tế.

Và cuối cùng, đối với mình cực kì quan trọng: Trường thân thiện, các học sinh gắn bó, yêu thương nhau, không phân biệt quốc tịch, màu da. Nói tóm lại là môi trường học đường ưu việt.

Rất may mắn, mình đã tìm được ngôi trường theo như những gì mình suy nghĩ.

Năm học đầu tiên ở ngôi trường mới khá vất vả vì mình phải làm quen với cách học mới. Lúc này cũng có nhiều điều chi phối, ví như cuộc sống xa nhà hoàn toàn (năm trước mình ở nhà host nên dù sao cũng ít có cảm giác xa cách với cuộc sống gia đình hơn), việc học hành căng thẳng. Mình vốn quen với kiểu học "nước đến chân mới nhảy" nên thời kì đầu thi thoảng bị thiếu bài. Do là gần đến ngày nộp bài mới bắt tay vào làm thì tá hỏa là số lượng bài quá lớn. Lại nữa, việc học đòi hỏi phải có sự gắn kết chặt chẽ với các bạn khác vì hầu hết là các bài tập nhóm. Trong khi đó, mình lại hơi kém ở khoản này vì mình thường hay lo sợ các bạn sẽ không làm theo đúng ý mình nên thường cố gắng "vơ" hết tất cả phần việc. Nhưng rồi mình nhận thấy những điều đó chỉ làm mình thêm mệt mỏi mà kết quả lại không như mong muốn. Do đó mình điều chỉnh dần dần.

Mình cũng dần dần biết tự sắp xếp thời gian khoa học và ổn thỏa ở môi trường mới.

Mình cũng quen với việc phân bố lịch học và vui chơi trong một ngày.

Và tự đặt đồng hồ báo thức cho mỗi phần việc. Bởi nếu không làm như thế, mình sẽ không thể giải quyết các công việc một cách trơn tru được, mọi thứ sẽ rối tung lên.

Thời gian đầu, nhà trường chỉ cho dùng máy tính đến 10 giờ đêm. Máy tính do trường phát và trường quản lí. Cứ đến 10 giờ là cả lũ lếch thếch ôm máy xuống nộp ở phòng quản lí dorm. Đứa nào đứa nấy mặt mũi não nề vì chưa kịp làm hết bài thì đã phải chia tay với máy tính. Có bạn còn vừa đi xuống bậc cầu thang vừa tranh thủ làm bài. Khổ lắm.

Cái mốc 10 giờ treo lơ lửng trên đầu khiến tất cả nháo nhào. Đến ăn còn không kịp nuốt. Nhưng mà ở trường nội trú thì mọi thứ đều có quy

định hết. Kể cả ăn xong mà chưa đến giờ vào học thì cũng còn chờ đã. Nên lo thì lo mà vẫn phải ngồi xuống... ăn tiếp.

Hết học kì thứ hai, nhà trường có chính sách, nếu bạn nào điểm GPA cao thì được dùng máy đến 11 giờ.

Phải nói là thông tin làm nức lòng không ít người, trong đó có mình.

Và mình may mắn ở trong số những bạn được gia hạn thời gian dùng máy.

Ôi chao, một tiếng thần thánh. Nhờ có thêm một giờ đó mà mình làm thêm được bao nhiêu việc và quan trọng nhất là không bị cái nỗi ám ảnh mang tên "10 giờ" treo trên đầu.

Rồi mọi thứ cũng trôi qua. Mình cũng dần quen với mọi điều. Và đến lúc này mình chợt nhận ra, cơ thể mình đã được điều chỉnh theo nhịp độ sinh học một cách kì diệu.

Có nghĩa là làm bất cứ việc gì cũng trong đúng thời gian quy định và tự động chuyển sang việc tiếp theo. Giờ thì mình không cần đồng hồ báo thức nữa.

Thế mới thấy, nếu có sự nỗ lực tập luyện, mình có thể "thuần phục" được chính bản thân mình.

Tuy học hành căng thẳng, vất vả nhưng hầu như bạn nào cũng thích, cũng vui.

Mỗi ngày lên lớp là một ngày hào hứng, thú vị.

Trong một giờ học, bọn mình được hoạt động rất nhiều, di chuyển luôn luôn. Và toàn gặp những gương mặt mới mẻ nữa, hi hi. Đơn giản vì mỗi một môn lại được chọn học ở một trình độ khác nhau với lớp học khác nhau nên thành ra, có khi vào cùng một khóa nhưng chẳng mấy khi học cùng nhau. Khái niệm "lớp" ở Mỹ không rõ ràng như ở Việt Nam.

Trong giờ học, chúng mình cũng được tự chọn chỗ ngồi thoải mái. Ở đây, thầy giáo không quan trọng việc bạn ngồi đâu, ngồi thế nào mà chỉ quan trọng bạn học ra sao thôi.

Nhưng không phải như thế là tự do muốn làm gì thì làm, vẫn có những

nguyên tắc nhất định. Ví như nếu bạn lỡ ngủ dậy muộn thì có hai hậu quả mà bạn phải chịu, đó là:

Không còn đồ ăn sáng.

Không được vào giờ học đó mà phải chờ giờ học tiếp theo (nếu bạn muộn từ 10 phút trở lên).

Chính vì thế, đứa nào đứa nấy mỗi sáng dậy là cuống cà kê lên. Mình đã tự ghi nhận "thành tích" là mặc một bộ quần áo vest, bao gồm cả cà vạt, đi tất, xỏ giày trong vòng... hai phút.

Sau một thời gian "luyện công", mình tự rút ra những điều cần thiết để bạn có thể học tốt khi bạn đang là du học sinh. Đó là:

Luôn tự chủ trước mọi tình huống: Rõ ràng rồi, bạn chỉ có "một thân một mình", nếu bạn trông đợi vào sự hỗ trợ của gia đình, người thân thì không ổn. Bạn cần biết tự lo liệu. Ngoài ra, khi lên lớp, bạn phải thật tự tin, vững vàng, có chính kiến. Đừng e ngại rằng mình là người nước ngoài, mình không phải là người bản xứ mà ngại thể hiện các quan điểm của mình. Trước khoa học, mọi người đều bình đẳng, bạn ạ!

Có một kế hoạch học tập khoa học.

Đọc thêm nhiều sách tham khảo, tự mở rộng kiến thức: Điều này vô cùng cần thiết để bạn nâng điểm trong khi học và khi thi. Thầy cô giáo sẽ cực kì ấn tượng nếu bạn thực sự "học một biết mười".

Tranh luận, tranh luận và tranh luận: Dù cho việc này có vẻ hơi xa lạ với kiểu học ở Việt Nam thì khi sang Mỹ, bạn phải bắt nhịp ngay với nó. Bạn được quyền nói ra mọi quan điểm của mình, dù cho nó có vẻ hơi "ngớ ngẩn". Đừng lo, bên cạnh Nobel còn có Ig Nobel kia mà, hiii.

Có kĩ năng làm việc nhóm: Mình tự nhận thấy vẫn còn kém ở khoản này và nó gây cho mình khá nhiều thiệt thòi. Nên nếu bạn có kĩ năng làm việc nhóm tốt, bạn sẽ gặp rất nhiều thuận lợi.

Và bây giờ thì mình sẽ mô tả kĩ hơn về một môn học mà mình yêu thích. Bài này mình viết khi mình mới sang Mỹ du học (học chương trình lớp 8) nên có nhiều điều còn hơi ngây ngô. Nhưng không sao, mình tin là

bạn sẽ thông cảm cho mình.

Chào các bạn! Các bạn có thích học Văn không? Và bạn có muốn biết học Văn ở Mỹ thế nào không? Mình sẽ kể về việc học Văn ở Mỹ theo quan sát của mình. Các bạn theo dõi nhé.

1. Thú vị ở ngữ liệu

Ngữ liệu để chọn dạy rất chắt lọc. Trong cả năm học, các bạn chỉ học một số tác phẩm kinh điển như Romeo và Juliet*;* Giết con chim nhại *và một số truyện ngắn. Tuy ít nhưng những ngữ liệu này rất phù hợp với tâm lý của lứa tuổi học sinh lớp 8: Tò mò, muốn hiểu về tình yêu và cách ứng xử với tình yêu của thời xưa và thời nay hoặc mong muốn được "giải quyết" những vấn đề của cuộc sống bằng những đam mê của tuổi trẻ* (Giết con chim nhại)*. Hầu hết các truyện ngắn được chọn dạy cũng vậy, nội dung hấp dẫn, không ngại né tránh những vấn đề được cho là "nhạy cảm" như giới tính... Những truyện này đều đẹp ở khía cạnh nghệ thuật. Chúng khiến mình cảm thấy được đắm chìm trong thế giới của văn học. Và một mặt nào đó, văn học lại chính là hơi thở của cuộc sống, gần gũi và sinh động.*

2. Thú vị ở cách dạy

Văn học với một số học sinh Mỹ cũng là môn học thuộc diện "khó nhằn". Tuy nhiên, với những trải nghiệm cá nhân, mình rất thích cách dạy học Văn ở Mỹ.

Thông thường, với mỗi tác phẩm, chúng mình được cùng nhau đọc theo từng chương. Trong quá trình đọc, có sự hỗ trợ của giáo viên. Học sinh có thể đặt bất cứ câu hỏi nào cho cô giáo hoặc hỏi lẫn nhau. Sau mỗi chương sẽ có những giờ trao đổi chung của cả lớp. Khi ấy, cả lớp biến thành một "diễn đàn" và ai cũng được quyền nói lên ý kiến của mình về chương mà mình đọc. Thông thường, các ý kiến rất khác nhau, người đồng tình, người phản đối và giáo viên sẽ làm nhiệm vụ... lắng nghe. Không có đúng, sai, miễn là bạn phải tìm cách bảo vệ được quan điểm của mình. Những giờ học như vậy khiến mình quên mất là mình đang học Văn mà tựa như mình đang được sống cùng với các tác phẩm. Bởi nếu không thực sự hiểu

những gì mình đã đọc được thì sẽ không thể bảo vệ được ý kiến của mình. Nhưng điều mà mình thấy thích nhất vẫn là những buổi được gọi là "tiệc văn học". Hôm đó, mỗi người trong lớp sẽ mang đến một chút bánh ngọt, hoa quả và cùng nhau bày tiệc. Trong bữa tiệc này, các nhóm sẽ đóng lại một đoạn trong tác phẩm mình vừa học. Có những trận cười nổ trời. Có cả những giọt nước mắt vì đồng cảm với nhân vật mà mình nhập vai. Mình nhớ khi học "Giết con chim nhại", mình được phân công đóng vai... một nhân vật "ẩn mình" nhưng đầy nội tâm. Mình đã đứng ở một góc quan sát các bạn đợi đến khi mình xuất hiện và khi đến vai, mình vừa diễn xuất vừa... lau nước mắt. Những xúc cảm như thế khiến cho tác phẩm văn học không chỉ còn là nhiệm vụ phải học của mỗi học sinh mà là khát khao được nắm giữ "phần hồn" của tác phẩm. Mình yêu tác phẩm này đến nỗi khi về Việt Nam, mình đã liên hệ với nhà xuất bản để xin được dịch tiếp tập 2 của tác phẩm này.

Trong quá trình dạy, mỗi câu hỏi của giáo viên cũng rất thú vị. Không cần thiên về việc ghi nhớ, các câu hỏi chủ yếu mong muốn học sinh trình bày quan điểm của mình về một vấn đề. Giáo viên cũng thường hỏi những câu gợi mở sự suy tưởng như: Điểm nào trong truyện theo em chưa hợp lý? Nếu được thay đổi thì em sẽ thay đổi như thế nào? Em thấy bố cục như vậy đã hay chưa? Em có cách làm nào khác không?

Để rèn kĩ năng nói, chúng mình thường được nhận những đề tài thuyết trình sau khi học tác phẩm. Chủ đề vô cùng đa dạng, ví dụ khi học Romeo và Juliet *thì chủ đề có thể là: Trình bày những hiểu biết về nhà văn Shakespeare. Những điều bạn hiểu về xã hội những năm tác phẩm ra đời. Một số người cho rằng, nhân vật chính trong truyện có nhiều điểm tiêu cực, ý kiến của bạn thế nào?... Sau đó, mỗi người trong lớp chọn chủ đề và trình bày. Đây là cách vừa luyện khả năng nói vừa giúp mỗi người có cái nhìn sâu sắc hơn về tác phẩm mình vừa học.*

3. Thú vị ở cách đánh giá

Những bài văn chấm theo thang điểm 100 nhưng không có tỉ lệ cụ thể.

Hoàn toàn do sự cảm nhận của giáo viên và vì thế học sinh được quyền "tranh luận" với giáo viên nếu thấy điểm số chưa thỏa đáng. Thông thường, cứ khoảng một tuần sẽ có một bài viết và cá nhân mình thấy khá thoải mái với mỗi bài viết này. Các kì thi giữa kì bằng hình thức trắc nghiệm và không khó một tẹo nào.

4. Thú vị ở đề tài viết

Trong năm học vừa qua, mình ít gặp những đề tài kiểu như phân tích tác phẩm mà chủ yếu là các đề tài mang hơi thở của cuộc sống. Ví dụ như viết về những chuyến đi field trip, phỏng vấn bạn cùng lớp về một đề tài nào đó... Những đề tài gần gũi một mặt giúp nâng cao văn phong xã hội nhưng mặt khác lại khiến học sinh cảm thấy thoải mái, không bị bó buộc trong một khuôn khổ nào cả.

Tuy nhiên, cũng theo cảm nhận của mình, học Văn ở Mỹ cũng không chỉ toàn có những điều thú vị. Có thể do văn hóa Á Đông đã "ngấm" vào máu nên mình vẫn rất nhớ những bài thơ, những bài ca dao, những tác phẩm văn học của Việt Nam. Mình cũng nhớ những giờ Văn đã được học khi ở Việt Nam với giọng giảng bài du dương, giàu cảm xúc của cô giáo. Ở Mỹ, giáo viên giảng giải không nhiều, học sinh tự học là chủ yếu. Mình nghĩ cảm xúc có được từ "Em nghe thầy đọc bao ngày/ Tiếng thơ đỏ nắng xanh cây quanh nhà" (Trần Đăng Khoa) cũng là điều rất tuyệt vời. Có lẽ vì thế mà trong thời gian ở Mỹ, mình đã tập làm thơ. Viết để nhớ về những vần điệu tiếng Việt du dương, trong sáng, dịu dàng mà mình đã từng được thẩm thấu từ những giờ học Văn. Viết để thấy "Ôi tiếng Việt suốt đời ta mắc nợ / Như nỗi mình, như áo mặc cơm ăn" và " Tiếng Việt ơi, tiếng Việt ân tình" (Lưu Quang Vũ).

Và như trong bài phỏng vấn mới đây nhất, mình đã nói: "Tiếng Anh giúp em đi xa, tiếng Việt giúp em về gần". Tiếp thu những điều thú vị mới mẻ để hiểu sâu sắc hơn về đất nước, về con người trên quê hương yêu dấu, đó là mục đích chính trong hành trình dài rộng của mình trong thời gian tới.

Trong các môn học ở Mỹ, mình thích nhất là môn Lịch sử.

Thông thường khi nói đến môn Lịch sử, các bạn sẽ thở dài và nói: Ôi dào, cái môn toàn phải học thuộc lòng, đã thế lại còn ghi nhớ các sự kiện toàn ngày tháng chán òm.

Nhưng không đâu, nếu bạn học Lịch sử ở Mỹ bạn sẽ mê tít. Có cảm giác như từng thời kì lịch sử hiện ra trước mắt mình rõ mồn một.

Bao giờ các thầy cô cũng cho phép mình được lên thư viện tìm tài liệu. Và sau đó mình có thể hóa thân vào bất cứ nhân vật lịch sử nào mình muốn. Giờ lên lớp, chúng mình được thầy cô cho xem những phim lịch sử hay không đỡ nổi.

Và có thể tự viết về thời kì lịch sử đó theo cách nào mà bạn thấy hứng thú nhất.

Giờ Lịch sử cũng luôn luôn gắn với các giờ đi tham quan bảo tàng, tham quan các thành phố khác... Ai mà không thích cơ chứ.

Khi kiểm tra, đừng lo, bạn có thể đóng vai là giáo viên để dạy cho cả lớp, có thể đóng vai một nhân vật lịch sử. Nếu bạn muốn, bạn có thể dàn dựng lại cả một trận đánh nữa.

Nói chung là rất khoái.

Giờ thì nói chuyện về môn Toán. Đây là môn học "thù địch" của mình khi ở Việt Nam.

Lúc nào đọc đề toán mình cũng kiếm cớ để thoái thác. Ví như với đề toán là có hai người, một người đi từ A, một người đi từ B rồi cho quãng đường, cho tốc độ. Sau đó hỏi cả hai khi nào gặp nhau.

Mình thường tỏ vẻ ngây thơ và nói với mẹ: Mẹ ơi, kệ họ đi, họ muốn gặp nhau lúc nào thì gặp, mình tính làm gì cho mệt.

Mẹ mình mỗi lần nghe xong thì mắt mở to không chớp. Như thể mẹ không tin đó là con trai mình đang phát biểu về môn Toán "thần thánh".

Mình còn không thích môn Toán đến nỗi, mỗi lần có bài kiểm tra Toán là thế nào mình cũng xin nghỉ học. Việc này diễn ra thường xuyên ở tiểu học, đến nỗi về sau cô không thông báo trước về ngày kiểm tra Toán cho

mình nữa.

Rất may là lúc đó bố mẹ không hề phiền trách. Bố mẹ chỉ liên tục mua những cuốn sách viết về Toán học với hy vọng gỡ gạc niềm tin yêu của mình đối với môn học này, ví như cuốn: *Giáo sư và công thức Toán*. Và quả thật, đọc những cuốn đó, thấy thực chất môn Toán chẳng liên quan gì đến môn Toán mình đang học trong trường cả. Nó lấp lánh với sự kì diệu của những con số, của những cách giải rất đẹp. Thật là đáng ngạc nhiên.

Nhưng may mắn là mình không còn phải ngạc nhiên lâu hơn vì sang đến Mỹ, mình thực sự đã tìm thấy nó - vẻ đẹp của môn Toán.

Các thầy cô đã thuyết phục mình.

Các giờ học Toán vui hết biết. Nó như sự thử thách của tính nhanh nhạy, phản xạ mau lẹ. Các thầy cô không cần học sinh phải trình bày dài dòng. Đọc đề xong mà ra kết quả là tuyệt vời rồi.

Môn Toán còn cho phép mình tự đánh giá, có thể học vượt chương trình thông qua những bài kiểm tra.

Nói chung là mê li. Và nó không còn là nỗi ám ảnh của mình nữa.

Mình không giỏi Toán ở Việt Nam nên mình không so sánh được là Toán ở Mỹ khó hơn hay dễ hơn ở Việt Nam.

Mình chỉ thấy cách tiếp cận môn Toán ở bên này giúp cho học sinh cảm thấy thoải mái hơn và nhất là được học theo đúng trình độ của mình.

CÁC CÂU LẠC BỘ TRONG TRƯỜNG HỌC

Trường học của mình có rất nhiều Câu lạc bộ. Nếu như lớp học là nơi hơi bó buộc vì tính kỉ luật cũng như những yêu cầu của nó thì các câu lạc bộ lại là nơi hoàn toàn đem lại sự dễ chịu.

Các câu lạc bộ có thể kể đến như: Toán học, Robocom, Nhiếp ảnh, Thuyết trình, Hợp xướng, Kịch, Mỹ thuật, Nghề mộc...

Bạn có thể tự chọn Câu lạc bộ nào mình thấy phù hợp nhất. Không hề ép buộc.

Giờ học các Câu lạc bộ là từ 2 giờ đến 2 giờ 45 phút. Nếu bạn không thích, bạn có thể dùng thời gian này để tự học. Nhưng hầu như bạn nào cũng muốn rẽ vào một Câu lạc bộ nào đó.

Mình thì muốn tham gia tất cả các câu lạc bộ. Có quá nhiều điều hấp dẫn ở đó.

Trường học ở Mỹ là nơi mà bạn hễ có tài năng đang nảy nở ở một lĩnh vực nào đó, bạn sẽ được các thầy cô chăm sóc tận tình để tài năng của bạn có thể phát triển tối đa.

Năm lớp 10, mình tham gia Câu lạc bộ Toán và Robocom, thêm cả Hợp xướng.

Và mình đã không thể tưởng tượng được là mình đã gắn bó với Hợp xướng đến thế. Hồi ở Việt Nam, mỗi lần mình cất tiếng hát là mẹ mình lại nháy mắt và nói: Chào Chaien!

Thế mà bây giờ, mình được thầy giáo đánh giá là một người hát "có nghề". Mình luôn nhận hát ở bè cao và đôi khi còn được lĩnh xướng.

Câu lạc bộ Hợp xướng nằm trên một quả đồi. Mỗi lần lên tập là một lần trèo đến mướt mồ hôi. Nhưng thầy giáo nói, cần có thể lực tốt mới có thể hát tốt.

Mình chưa thấy có thầy giáo nào tuyệt vời như thầy dạy Hợp xướng của mình. Thầy vô cùng nguyên tắc nhưng lại vô cùng gần gũi, đáng yêu.

Ở gần thầy, mình học được nhiều điều: Sự chuyên nghiệp, sự tâm huyết, nhiệt tình với công việc, tính trách nhiệm.

Và thật đặc biệt là cuối năm học lớp 9, mình được đi biểu diễn ở nhà hát danh giá nhất của New York.

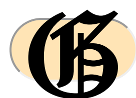
Đó là chuyến đi cực kì lí thú. Cả bọn đã đi bộ ròng rã cùng thầy qua các ngõ ngách của New York. Thầy muốn chúng mình trải nghiệm cảm giác chạm vào từng con phố bằng những niềm vui háo hức khám phá. Và thế là có ngày chúng mình đi bộ đến hơn cả chục cây số. Mọi kế hoạch đi đâu, ăn gì, chơi gì đều được thầy lên lịch, chuẩn từng milimet.

Cảm giác được đứng trong dàn hợp xướng tại một nhà hát đẹp mê hồn khiến mình như muốn bay lên. Khi ấy, mình thấy yêu và tự hào về trường. Và hiểu rằng có những môn học khiến mình hiểu mình thật là bé nhỏ trong sức mạnh của một tập thể đoàn kết, ví như môn Hợp xướng. Bạn sẽ lẫn vào đám đông nhưng chỉ cần bạn sai một nhịp, tất cả dàn sẽ chệch choạc. Giữ mình là mình, không bị hòa lẫn nhưng lại vẫn tuân theo tập thể. Đó là điều mình cần phải học không chỉ trong môn Hợp xướng.

Năm học này, mình tham gia thêm Câu lạc bộ Thuyết trình và Kịch. Mình đã vừa có những trải nghiệm tuyệt vời khi được biểu diễn một vở kịch trước toàn trường. Mình đóng vai chính. Để chuẩn bị cho buổi công diễn, chúng mình đã có nhiều đêm tập luyện với nhau. Đêm nào đi tập về cũng khuya lắc khuya lơ. Trời về đêm mùa này lạnh cóng. Đi trên những đám cỏ đọng băng tuyết, thấy lòng vẫn ấm áp một ngọn lửa của niềm vui được hoạt động, được cống hiến những điều đẹp đẽ cho mọi người.

Mình cũng vừa tham gia một cuộc thi thuyết trình toàn bang và đoạt giải. Các thầy cô hướng dẫn vui mừng hết biết. Ở đâu cũng vậy, thầy cô luôn dành cho học sinh rất nhiều yêu thương, tin tưởng và kì vọng.

CÁC HOẠT ĐỘNG THỂ THAO TRONG TRƯỜNG

Gần như mặc định, nói đến các trường phổ thông ở Mỹ là người ta nghĩ đến việc tham gia chơi thể thao của học sinh. Bởi đó như một phần không thể thiếu của chương trình học.

Trường mình có tất cả các môn thể thao mà mình cần, hii: Đá bóng, cầu lông, tennis, đấu vật, golf, leo núi, bóng rổ... nói chung là không thiếu môn gì.

Cứ mỗi một term (giống như một kì học) bạn sẽ được đăng kí một môn thể thao mà bạn thích. Ngoài ra, bạn cũng cần theo một môn thể thao bắt buộc của trường.

Trong một ngày học, chúng mình sẽ chơi thể thao vào buổi chiều, từ 3 giờ đến 5 giờ 30 phút. Một khoảng thời gian khá dài phải không bạn.

Bạn sẽ được học tất cả các kĩ thuật của môn thể thao đó và chuẩn bị sẵn sàng tâm lí: Thi đấu.

Sẽ là thi đấu giữa những bạn trong cùng câu lạc bộ và thi đấu giữa các đội của từng cụm trường với nhau. Trường mình nổi tiếng ở môn thi đấu bóng đá và bóng rổ. Khi đi thi đấu, ngôi trường mà chúng mình đang theo học luôn là niềm tự hào của tất cả học sinh. Vì thế, mỗi trận đấu vui cực kì luôn.

Hàng tuần, thầy phụ trách thể thao sẽ gửi lịch tập, lịch thi đấu cho tất cả học sinh và phụ huynh. Để ngay cả phụ huynh cũng biết được con mình sẽ học những môn thể thao nào, vào ngày nào. Đây cũng là điều khá thú vị vì phụ huynh thường không nắm được thời gian biểu học kiến thức nhưng lại biết rất rõ về các môn thể thao. Thì mình đã nói rồi, thể chất luôn được coi trọng ở trong các trường phổ thông Mỹ mà.

Bạn cũng đừng lo nếu bạn thuộc diện có thể lực yếu. Thông thường người Châu Á cũng thường gặp vấn đề đó. Mình không biết các trường khác thế nào chứ ở trường mình, các thầy cô phụ trách thể thao sẽ có

những lời khuyên về môn chơi thể thao phù hợp cũng như thiết kế các bài tập nâng dần thể lực cho bạn.

Chơi thể thao bạn cũng phải chấp nhận những nguy hiểm có thể xảy ra. Như năm ngoái, trong khi chơi bóng ném, mình bị quả bóng đập thẳng vào mắt. Ngay lập tức mắt sưng vù lên. Mình được các thầy cô đưa đến phòng y tế và nghỉ ngơi. Khi cô hỏi, em có muốn báo cho bố mẹ biết không, mình đã cương quyết lắc đầu từ chối. Ai lại làm cho bố mẹ lo nghĩ vì một việc nhỏ như thế cơ chứ. Nhưng những lần sau, khi chơi thể thao mình cũng cố gắng cẩn thận hơn.

Năm nay, mình tham gia môn Đấu vật. Nghe có vẻ rất xa lạ với các môn thể thao trong nhà trường nhưng nó cũng khá phổ biến đối với học sinh ở đây. Mình đăng kí vì tò mò thôi nhưng không ngờ khi vào học thấy khá thú vị. Mình phải ép cân bằng cách mặc áo mưa chạy bộ. Trong hai ngày học mình đã giảm được 5 cân nhưng không mừng vì đó chỉ là do cơ thể ra nhiều mồ hôi thôi. Sau đó cân nặng lại về như cũ, hic. Nhưng điều mình thích là bộ môn này đòi hỏi mình phải quan sát kĩ, phải điềm đạm và biết phản xạ nhanh khi có thời cơ.

Mình dự định trong những năm học phổ thông, mình sẽ lần lượt đăng kí những môn thể thao mà mình yêu thích. Đó là cơ hội mà, được thử sức ở các lĩnh vực khác nhau. Tuy chỉ có một môn thể thao mình biết là mình không thể tham gia, đó là bóng rổ. Vì các bạn, các anh trong câu lạc bộ này cao khủng khiếp. Và mình thì thật sự không có đủ chiều cao để tham gia. Thật tiếc nhưng không sao, mình vẫn chơi bóng rổ theo kiểu của mình mà không để đi thi đấu.

Các bạn xem bức ảnh mình chụp về một trận đấu bóng của đội trường mình với trường khác trong cụm nhé.

CÁC HOẠT ĐỘNG CỘNG ĐỒNG

Đây là điều mình thích nhất khi học ở Mỹ.

Những hoạt động cộng đồng cực kì, cực kì thú vị.

Sẽ không có ai bắt buộc bạn phải tham gia hết. “Mình thích thì mình đi thôi”.

Tất cả các ngày thứ bảy đều có xe trường chờ sẵn để đưa học sinh đến một cơ sở nào đó để hoạt động thiện nguyện. Bạn chỉ cần đăng kí trước đó là đúng ngày giờ, xe sẽ đưa bạn đến nơi.

Thực ra, học hành vất vả cả tuần nên ngày thứ bảy ai cũng muốn được “ngủ nướng” hoặc làm bài về nhà hay về nhà thăm bố mẹ. Nên không phải lúc nào việc tham gia hoạt động cộng đồng cũng dễ dàng.

Nhưng như đã nói từ đầu là trường không ép buộc. Và mình thích cách làm như vậy. Nó cho học sinh được cảm thấy, những gì mình lựa chọn là suy nghĩ của mình và chính mình phải có trách nhiệm với chúng.

Các công việc để hoạt động cộng đồng thì vô cùng phong phú, ví dụ như xuống các trại dưỡng lão để nói chuyện với các cụ già; nấu ăn cho những người vô gia cư; biểu diễn âm nhạc cho các trại trẻ mồ côi; đi thăm các cơ sở nuôi chó; đi làm người chăn nuôi ở các trại nuôi súc vật...

Nói chung là cũng vất vả phết.

Ví dụ, việc nấu ăn cho người vô gia cư, để tiết kiệm chi phí, bọn mình đã mua đồ ở siêu thị về nấu nướng.

Trường mình toàn con trai nên nấu món ăn cho ngon lành không phải chuyện dễ. Cũng rất nhiều lần nấu xong ăn thử thấy kinh khủng quá nên cả bọn lại đi mua đồ để nấu lại.

Và cũng nhờ những lần tham gia hoạt động này, mình đã có những trải nghiệm thú vị.

Mình nhớ lần đến trại dưỡng lão. Mình gặp các cụ già giống ông bà nội mình lắm. Ai cũng hiền hậu, vui vẻ. Và đặc biệt, ai cũng “thèm” nói

chuyện.

Các cụ đều thích kể về những năm tháng đã qua, khi mà các cụ còn trẻ khỏe. Kể về những kỉ niệm với những người mình đã gặp trong cuộc đời. Kể về những khó khăn đã trải qua. Kể về những nơi mình từng đặt chân đến...

Cứ thế những câu chuyện khiến ai cũng dường như trẻ lại. Và như thế, mình chợt hiểu, với người già, điều quan trọng là sự sẻ chia của mọi người chứ không phải những nhu cầu vật chất.

Các viện dưỡng lão mà mình đến đều rất đẹp. Ở đó, các cụ được phục vụ vô cùng chu đáo, lúc nào cũng có điều dưỡng và y tá túc trực.

Nhưng ai cũng thèm nhớ những câu chuyện kể.

Về già, khi nhịp sống chậm lại, họ bắt đầu mơ mộng về khoảng thời gian đã qua và họ cần người để cùng vui, cùng nhớ, cùng mường tượng.

Nên mỗi lần đi hoạt động cộng đồng, mình luôn muốn ngồi lại để lắng nghe. Khi ấy, không còn cảm giác mình là một cậu bé hay một người từ một sứ xở khác đến, các cụ đều cho rằng mình là một người bạn. Và khi ấy mình cũng luôn thầm trách, khi còn ở nhà đã không dành nhiều thời gian cho ông bà nội ngoại. Có thể ông bà mình cũng như thế, cũng mong muốn có ai đó đi qua dừng lại và trò chuyện. Mà mình thì luôn chỉ ào đến, chào hỏi một vài câu rồi vội vàng đi. Ôi, thật là áy náy quá.

Những chuyến đi hoạt động cộng đồng cho mình hiểu thêm về cuộc đời ấm áp là thế.

Hoặc có lần mình ra công viên với người vô gia cư. Ở đây mình gặp một bác chừng 60 tuổi. Bác kể cho mình nghe về mẹ bác. Khi mẹ bác mất, bác còn đang đi làm ăn xa chưa kịp trở về. Khi ấy bác chỉ nghĩ, thôi, người già thì ai cũng phải mất, cũng như một chuyến đi xa thôi mà. Đấy là cách bác tự an ủi cho sự không trở về của mình trong ngày đưa tiễn mẹ về thế giới bên kia.

Nhưng sau này, đó lại là điều làm bác day dứt nhất.

Mãi mãi, bác nhớ đến ánh mắt của bà mẹ nhìn bác lần cuối, khi tiễn bác

đi làm ăn xa. Ánh mắt như nhắn gửi rằng con nhớ về bên mẹ nhé, mẹ đợi con.

Mãi mãi, bác nhớ đến sự cô đơn của mẹ bên giường bệnh.

Và dù cho bây giờ có nhà để ở nhưng bác vẫn ra công viên, nhập vào đội ngũ những người vô gia cư. Bác muốn tự mình trải nghiệm cảm giác đơn độc là thế nào.

Bác thực sự rất ân hận.

Nghe xong, mình thương bác lắm. Mình cứ ngồi yên mãi. Rồi mình khuyên bác nên trở về nhà. Có thể bật bếp, pha một cốc cà phê nóng. Biết đâu, ở nơi xa mẹ bác lại vui hơn.

Bác không nói gì. Buổi chiều trôi đi chầm chậm.

Và giây phút đó, mình mới hiểu, trong trái tim của mỗi người, hình ảnh người mẹ thiêng liêng và cao đẹp đến nhường nào.

Dù là người đàn ông bôn ba góc biển chân trời, nhưng vẫn luôn thấy mình nhỏ bé và mềm yếu khi nghĩ về mẹ mình.

Dù đã từng trải qua muôn vàn sóng gió nhưng vẫn nhớ về mẹ với nỗi niềm ân hận khôn nguôi.

Như bác ngồi cạnh mình đây, trong một buổi chiều đầy gió lạnh...

Cũng có những lần tham gia hoạt động cộng đồng vui lắm. Ví như đi đến trại huấn luyện chó.

Bọn mình sẽ phải làm công việc giúp cho các chú chó có thể rèn luyện nghiệp vụ tìm kiếm của chúng. Đó là sẽ phải bỏ lại áo khoác hoặc một đồ dùng gì đó và nhiệm vụ là phải chạy đi thật xa để con chó, sau khi ngửi mùi của mình sẽ chạy đi tìm.

Ôi nghe vui vậy mà mệt đứt hơi.

Vì quãng đường cần chạy càng xa càng tốt.

Lại cần phải chạy thật vòng vèo, qua nhiều chướng ngại vật.

Mà những chú chó đó sao khôn khủng khiếp. Chẳng khi nào chúng không tìm ra mình. Mình cứ vừa nấp một lúc đã thấy chúng hùng hục chạy đến. Vui không tả nổi.

Cả một ngày chúng mình chạy nhảy, bò trườn, mồ hôi lấm lem bê bết.

Những hoạt động cộng đồng như thế khiến mình luôn cảm thấy cuộc sống thật là dễ chịu. Mình đang có một gia đình tốt, một môi trường học tốt và mình được sẻ chia đồng cảm.

Chính vì thế, mình luôn tận dụng thời gian để tham gia hoạt động cộng đồng nhiều nhất có thể. Bất kể việc là tối nào về cũng vắt chân lên cổ để làm bài tập cho tuần sau. Cuối tuần, bài về nhà bao giờ cũng nhiều chất ngất.

Nhưng không sao, hạnh phúc không đến một cách dễ dàng...

Học kì vừa rồi, mình được Bằng khen về thành tích hoạt động cộng đồng. Đây là một trong những Bằng khen mình thích nhất từ trước đến giờ.

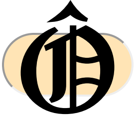
Nó như một dấu mốc về khoảng thời gian mình đã trải qua, khoảng thời gian giá trị không chỉ với mình mà với cả mọi người.

Ở Mỹ, nếu bạn học giỏi, bạn tài năng thì quá tuyệt vời. Nhưng sẽ tuyệt vời hơn nhiều lần nếu bạn biết sống vì mọi người, có khao khát cống hiến những điều tốt đẹp cho cộng đồng. Trường học Mỹ luôn kiếm tìm những con người như vậy.

Và mình tin, bạn đang nằm trong danh sách những người được kiếm tìm.

Bạn nhỉ.

BỮA ĂN TRONG TRƯỜNG HỌC

Ôi cái khoản này thì mình thích nhất đây. Hihi.

Với tiêu chí đem đến cho học sinh sức khỏe tốt nhất nên các trường nội trú ở Mỹ đều rất chú trọng đến việc ăn uống.

Sẽ bao gồm ba bữa ăn chính và bao nhiêu bữa ăn phụ là tùy bạn, hihi.

Buổi sáng, ngay khi thức dậy, chúng mình sẽ di chuyển đến phòng ăn. Ở đó, vào mùa đông sẽ có các loại bánh mì nóng hổi và soup. Bạn cũng có thể tự làm bánh cho mình nếu muốn vì ở đó có sẵn nguyên liệu để làm bánh.

Tuy nhiên hình như không ai có đủ thời gian cho việc đó. Vì hầu hết hôm trước các bạn đều thức khuya để học bài nên sáng ra ai cũng tranh thủ từng phút, từng phút để nấn ná.

Không có mẹ để gọi dậy nên rất nhiều người bị muộn giờ. Vật bất li thân của mình là chiếc đồng hồ báo thức. Nhưng ngay cả khi đã để đồng hồ rồi, việc tắt chuông đi rồi... ngủ tiếp vẫn diễn ra như cơm bữa. Chính vì thế, mình thường chỉ kịp ghé qua phòng ăn, vơ vội cái bánh hoặc nhét một quả táo vào túi rồi phi thẳng sang khu lớp học.

Cũng có những ngày cuối tuần rảnh rỗi, chúng mình sẽ đi ăn muộn hơn và có thể làm cho nhau một loại bánh gì đó. Mình chỉ có thể làm bánh bột, là loại dễ chế biến nhất, bao gồm khuấy bột, cho trứng, đường và đem vào lò. Vậy thôi. Nhưng mà ai cũng thích. Vì cảm giác được làm cho người khác ăn rất khoái. Hihi.

Bữa trưa thì rất ngắn ngủi. Chỉ có khoảng hơn 20 phút. Vì chúng mình sẽ nhanh chóng bước vào giờ học buổi chiều.

Vì thế, đồ ăn cho bữa trưa cũng gọn gàng, thường thường là mì hoặc bánh mì, salat.

Buổi trưa không hề có ngủ trưa. Điều này mình rất thích trong khi nhiều bạn từ Châu Á sang có vẻ không quen lắm. Giờ mình mới thấy việc "phản đối" ngủ trưa của mình khi còn ở nhà cũng có tác dụng phết.

Ăn trưa xong, tất cả sẽ quay trở lại lớp học mà không hề có một khoảng thời gian trống nào cả. Vậy nên nếu bạn định đi du học, hãy tập trốn ngủ trưa đi là vừa rồi đấy.

Bữa tối là bữa ăn ấm cúng nhất của học sinh trong toàn trường. Nói là ấm cúng vì hầu hết học sinh sẽ tập trung ăn cùng lúc. Sau khi chơi thể thao về, ai cũng đói mèm và tất cả đồ ăn lúc này đều trở thành cao lương mĩ vị.

Bữa tối cũng có nhiều món ăn. Thịt, cá, xúc xích, khoai tây, bí đỏ, cà chua... nói chung là không thiếu thứ gì. Bạn có thể tự chọn món mình thích và mang đi ăn ở chỗ nào trong khắp nhà ăn cũng được. Với điều kiện ăn xong bạn sẽ tự dọn khay ăn của mình.

Thông thường nhà ăn sẽ có những cô bác phục vụ tận tụy. Họ đều thân thiện, cởi mở và tốt bụng. Họ dường như thuộc sở thích ăn uống của tất cả các học sinh trong trường nên hễ bạn đi đến đâu là họ sẽ mỉm cười và hỏi: “Nào, ăn cái này phải không chàng trai?” “Chúc ngon miệng nhé!” Nói chung là rất dễ chịu.

Chính vì thế nên chúng mình rất hay giúp đỡ những cô bác phục vụ. Bọn mình thường hò nhau dọn dẹp cho nhà ăn sạch sẽ tinh tươm.

Nội quy nhà trường cũng yêu cầu trong một tuần bạn sẽ có một ngày làm việc ở bếp. Khi đó bạn sẽ đánh rửa nồi niêu, lau chùi bàn ghế, bát đĩa. Việc này cũng đơn giản thôi. Chắc vì khi ở nhà mình đã được mẹ huấn luyện kĩ càng. Tất nhiên, cũng như mình, rất nhiều bạn thường làm rơi đổ vỡ bát đĩa. Nhưng không sao hết, các cô bác phục vụ thấy vậy đều cười một cách hết sức độ lượng.

Trong nhà ăn, đôi khi chúng mình cũng được thầy cô đến tận nơi để hướng dẫn cách ăn uống. Mục tiêu của các thầy cô là giúp chúng mình trở thành những quý ông lịch lãm thực thụ mà.

Mọi người hay nói ẩm thực ở Mỹ chắc thường là đồ ăn nhanh. Sự thực thì đúng là như vậy. Hầu hết mọi người cố gắng giảm tối đa thời lượng cho việc nấu nướng nên họ tận dụng các thức ăn có sẵn. Có thể vì họ rất thông cảm với công việc nội trợ của những người phụ nữ và họ muốn giảm

bớt những phiền hà, cầu kì trong chế biến. Mình thấy như ở Việt Nam, mỗi bữa ăn phụ nữ rất vất vả: phải đi chợ, mua nhiều nguyên vật liệu, rồi pha chế, nấu nướng lách cách. Tuy nhiên mẹ mình lại nói, đôi khi những việc ấy lại đem đến niềm vui và sự gắn kết giữa các thành viên trong gia đình. Mình cũng tin là vậy vì khi sang đây, dù ăn uống trong không khí rất đông đúc nhưng mình vẫn luôn nhớ những bữa ăn trong gia đình ấm cúng, đến những giây phút đứng trong bếp cùng mẹ nấu nướng. Tuy chỉ có điều, giá mà người phụ nữ đỡ vất vả thì vẫn tốt hơn.

Trường của mình có khá nhiều học sinh Châu Á nên trong một tuần có một ngày dành cho món ăn Châu Á. Nói là món ăn Châu Á nhưng thực ra chủ yếu là món ăn Trung Quốc. Mình không thích lắm vì nó hơi nhiều dầu mỡ.

Chính vì thế, để khỏi nhớ hương vị món ăn Việt, thi thoảng mình rủ bạn cùng phòng đi siêu thị mua đồ về nấu. Thường là những thứ rất đơn giản như mì xào kiểu Việt Nam hoặc canh đậu phụ. Bạn ấy không phải là người Châu Á nên cũng không thích ăn lắm nhưng mình luôn hứa là sẽ nâng dần trình độ nấu nướng để có thể chiêu đãi bạn những món ăn đậm chất Châu Á, chuẩn "cơm mẹ nấu".

Điều mình khuyên các bạn nếu chuẩn bị đi du học là hãy mở rộng thực đơn và khẩu vị của mình. Nếu bạn chỉ quen ăn một số thứ thuần Việt Nam hoặc chỉ thích những gì liên quan đến "cơm nhà" thì sẽ hơi khó khăn trong khoảng thời gian đầu khi du học. Hãy đón nhận mọi điều khác biệt dù có thể bạn không thích. Với tâm thế đó, bạn sẽ dễ dàng thích nghi với môi trường mới.

Đi học xa nhà, bạn cũng học cách tự chăm sóc bản thân. Sẽ không có chuyện bạn vừa hu hi nóng sốt đã có mẹ ở ngay cạnh để chăm sóc, vỗ về.

Sẽ có những lúc bạn có cảm giác cô đơn vô cùng, tủi thân kì lạ. Ví như những buổi chiều rét mướt, xung quanh mình ai cũng ôm một cuốn sách để đọc còn bạn thì đang bị sốt.

Nhưng không sao hết, rồi bạn sẽ qua thôi.

Và sẽ có lúc bạn nhận thấy rằng, một cuộc sống tự do cũng thật là tuyệt. Tự do trong khuôn khổ. Nhưng điều tuyệt vời thì vượt ra ngoài khuôn khổ. Bạn tin mình đi.

Còn nếu bạn đang ở với gia đình, bạn hãy tận hưởng hết những giờ khắc êm ái khi được mẹ lo cho từng bữa ăn. Và cố gắng giúp mẹ nữa.

Khi sang đây đã rất nhiều lần mình tự hỏi: Sao ngày trước mình chưa từng nghĩ rằng làm bếp là mệt mỏi. Khi ấy mình chỉ nghĩ rằng, mẹ làm bếp cũng đơn giản như việc mẹ đọc một cuốn sách, mua một thỏi son. Chỉ đến khi loay hoay cả giờ với cái nồi mì tung tóe trên bếp, mình mới thấy mình đã từng rất vô tâm.

Vậy nên, đừng bỏ lỡ những gì có thể "nấu" được trong ngày hôm nay, bạn nhé.

GIẢI TRÍ TRONG TRƯỜNG HỌC

ạn đừng lo học hành nhiều vậy lấy đâu ra thời gian giải trí. Có rất nhiều lúc, nhiều nơi bạn có thể vui chơi thư giãn.

Trong khu kí túc có một phòng sinh hoạt tập thể. Trong phòng có đặt một chiếc ti vi và rất nhiều sách nên bạn có thể đến đó và nghỉ ngơi, thư thái.

Chúng mình thường hẹn nhau vào ngày nghỉ sẽ tụ tập để cùng xem ti vi và tán gẫu. Cao hứng, bọn mình rủ nhau ngủ lại trong phòng. Tất cả bọn con trai lộc ngộc nằm chen chúc dưới thảm rồi mỗi đứa lại kể cho nhau nghe về đất nước của mình, về chuyện bạn bè, gia đình. Nói chung tình bạn sau mỗi buổi tối như vậy càng thêm khăng khít gắn bó.

Cũng có khi thầy giáo phụ trách khu học xá cùng tham gia góp vui. Bình thường thì thầy rất nghiêm khắc. Đứa nào đi đâu mà không xin phép thì y như rằng sẽ bị trừ điểm nội quy. Thế nhưng những lúc cần "bung lụa" thì thầy lại rất vui vẻ, gần gũi. Thầy cũng hay đập đàn òm òm và hát oang oang cùng bọn mình.

Vào các ngày nghỉ, nhà trường cũng thường tổ chức cho học sinh đi xem phim. Hầu như cứ có phim "bom tấn" nào ngoài rạp là bọn mình đều được đi xem nếu muốn. Lúc nào xe chở đi cũng sẵn sàng, chỉ cần bạn viết giấy đăng kí rồi tập trung đúng địa điểm, vậy là bạn sẽ được chở đến tận nơi và chờ đến hết giờ là đón về.

Bọn mình cũng thường xuyên được đi tham quan. Nhờ đó mình chụp được một loạt những tấm ảnh ở khu Lâu đài ánh sáng gần trường mình. Đó là một lâu đài cổ và luôn được trang trí ánh sáng đẹp mê li. Bước vào đó cảm giác như mình sắp sửa bay lên thiên đường.

Hoặc bọn mình cũng được đến các khu vườn thú. Ở Mỹ hầu hết các vườn thú đều để các con vật được đi lại tự do, cả khu vườn được lưới sắt bao quanh và bảo vệ kĩ càng. Tuy nhiên mình vẫn đọc thấy nỗi buồn trong

mắt các con vật. Dù sao, được về với những cánh rừng để thỏa sức vẫy vùng vẫn là niềm vui của chúng, mình tin vậy. Điều này đã được mình ghi lại bằng một số bức ảnh và một số đoạn thơ.

Vì mình học ở trường nam sinh, nên để các bạn có cơ hội được làm quen với bạn bè khác giới, thi thoảng trường có tổ chức những đêm hội với một trường nữ sinh nào đó.

Ôi những dịp ấy thì rộn ràng hết mức luôn.

Ai cũng tìm cho mình một bộ quần áo thật là bảnh chọe. Và chuẩn bị cả những điệu nhảy thật đẹp nữa.

Các bạn nữ sẽ ăn mặc thật lộng lẫy. Tất cả đều muốn trở thành nữ hoàng của đêm hội.

Tất cả sẽ chụp ảnh cùng nhau, ăn uống, nhảy nhót... nói chung là rất vui.

Sau buổi hôm đó sẽ còn là màn thư từ, hẹn hò nếu có nữa.

Bởi vậy đời sống tinh thần của học sinh luôn phong phú chứ không hề tẻ nhạt chút nào đâu.

NHỮNG ĐIỀU MÌNH THÍCH Ở TRƯỜNG HỌC

Nếu hỏi mình những điều gì khiến mình thích trong trường học ở Mỹ thì chắc sẽ là câu trả lời cần nhiều thời gian nhất. Vì có quá nhiều điều mình thích. Hihi. Mình chỉ liệt kê những điều chủ yếu thôi nhé:

Thứ nhất, đó là một môi trường cực kì thân thiện và gần gũi. Trong nhà trường các thầy cô giáo luôn có ý thức giúp học sinh hiểu trường học chính là ngôi nhà thứ hai nên thầy cô chính là những người cha, người mẹ thực sự. Ở mỗi dorm đều có một thầy hoặc cô phụ trách và đó chính là bố (mẹ) nuôi của tất cả học sinh trong dorm. Các thầy cô phụ trách dorm sẽ ở tại đó cùng cả gia đình và vì thế họ gắn bó khăng khít với dorm cũng như thuộc tâm tính của từng học sinh. Năm ngoái, cô phụ trách dorm của mình có một đứa con gái ba tuổi. Trời ơi, bé dễ thương vô cùng. Bé coi mình như anh trai và có quyền mè nheo mọi thứ. Nào là đọc sách, chơi búp bê, dẫn đi chơi, cả tết tóc nữa. Mà các anh trong dorm ai cũng cưng bé như một cô công chúa. Bé thích đi chơi với mình nhất, có lẽ vì mình đã quen chiều con nít. Bé gọi mình là Na, như kiểu bố mẹ mình ở nhà vẫn gọi. Cảm giác có một đứa em gái thật là tuyệt. Tiếc là năm nay mình đã chuyển sang dorm khác, nhưng thi thoảng gặp lại đứa em gái, bé vẫn chạy ra xòe cái bàn tay hồng hào như một cánh hoa gạ mình chơi trò chơi ù à ù ập. Vui lắm luôn.

Trong trường, các thầy cô cũng ra sức bảo vệ học trò. Hễ ai ốm đau, hễ nhà bạn nào có điều gì không vui, các thầy cô đều giúp đỡ, đều gọi ra trò chuyện riêng. Phòng tư vấn tâm lí của nhà trường chẳng mấy khi hoạt động vì mỗi thầy cô chính là một nhân viên tâm lí cừ khôi rồi. Trường mình có số lượng học sinh da màu đông nhưng chính vì thế mà sự hiểu biết, cảm thông và chia sẻ giữa các học sinh trong trường lại sâu sắc hơn. Dịp bầu cử tổng thống vừa rồi, trong khi một số trường khác lo lắng về nạn bắt nạt hoặc kì thị thì trong trường mình tuyệt nhiên không. Chúng mình thương nhau hơn, đoàn kết và sát cánh bên nhau. Dù màu da nào, dù

quốc tịch nào bạn đều được tôn trọng. Đó là thông điệp xuyên suốt của trường mình.

Điều mình thích thứ hai là chương trình học. Tuy vất vả nhưng luôn mới mẻ. Trường mình không có giáo trình cố định. Thầy cô tự thay đổi giáo trình cho phù hợp với học sinh. Và điều mình thích nữa là thầy cô luôn tạo cho học sinh cảm giác khao khát tìm hiểu tri thức và các kỹ năng vận dụng tri thức chứ không phải đẩy học sinh ngập lụt vào biển kiến thức mênh mông. Mình vốn thích đọc sách nên sang đây, việc đó được phát huy tối đa tác dụng. Nghe giảng chỉ là một phần nhưng muốn điểm cao, nhất thiết phải đọc thêm nhiều tài liệu tham khảo.

Thứ ba, trường cho mình nhiều cơ hội được thử thách bản thân. Như mình đã kể, môn Hợp xướng là môn mà có nằm mơ mình cũng không nghĩ là sẽ tham gia được, lại còn thi thố nữa. Ấy vậy mà mình không những làm được mà còn làm tốt. Giờ thì mình đã là một phần của dàn hợp xướng và thường tham gia các cuộc biểu diễn ở khắp nơi. Và mình cảm ơn các thầy cô đã tạo cho mình cơ hội đó. Nếu cứ nghĩ rằng: Không, mình không làm được điều đó, rồi không nỗ lực tập luyện thì có lẽ mình đã không có được những buổi biểu diễn vui ngất trời. Trường học đã tạo điều kiện để mình hiểu, ai cũng có thể bước qua sự e ngại và tự ti để tự tin với chính mình. Và đừng bao giờ tự giới hạn mình trong bất kì một điều gì đó.

Và còn rất nhiều, rất nhiều những điều mình thích nữa ở ngôi trường mình học.

Nhưng bạn sẽ hỏi, vậy bạn thật là may mắn, chỉ gặp toàn những điều thích thú.

Không đâu bạn, mình cho rằng khái niệm may mắn thực ra rất không rõ ràng. Bạn hoàn toàn có thể biến những điều chưa như được như ý thành điều may mắn của bản thân mình.

Ngày đầu tiên khi đến trường, mình đã rất cô đơn. Cảm giác cô đơn tràn ngập trong lòng đến nỗi mình thường ngồi yên lặng vào những buổi chiều. Chỉ ngồi yên thôi, không muốn trò chuyện cùng ai.

Khi đó mình nhớ bếp lửa, nhớ bố mẹ ở quê nhà.

Năm đầu tiên ở trường nội trú, mình ở cùng phòng với một bạn mà mình với bạn ấy không được hợp nhau cho lắm.

Bạn ấy thích ngủ nướng, hơi ngại học. Bạn ấy chắc không thích mình vì mình thường học muộn và hay tắm khuya.

Cứ thế, hai đứa có những khi mâu thuẫn. Đến nỗi rất nhiều lần mình bỏ xuống ngủ ở phòng tập thể của dorm.

Nhưng rồi việc học cuốn mình đi. Và sau này khi tìm hiểu, mình biết bạn ấy ở với ông bà nội từ nhỏ. Bố mẹ bạn đã li dị và mỗi người đi một hướng. Mình thấy ân hận vì đã chưa cởi mở hết mình với bạn, có vẻ như không được bao dung cho lắm.

Và mình quyết tâm thay đổi.

Mình vui vẻ hơn. Mình luôn cố gắng gọi bạn dậy đi học dù rất khó khăn. Hỏi bạn xem có cần giúp đỡ các môn học mà bạn ấy học không được tốt hay không. Và an ủi bạn mỗi khi bạn bị phạt "cấm túc" do điểm kém.

Mối quan hệ của hai đứa tốt dần lên. Và mình thấy dễ chịu hơn hẳn. Mình hiểu rằng, nếu cứ giữ khư khư trong lòng những điều không vừa ý thì bản thân mình sẽ lại tạo ra những hành vi xấu xí. Vậy thì tốt nhất hãy rũ bỏ nó và lúc đó mình sẽ nghĩ được nhiều cách cư xử tốt hơn.

Gần cuối năm học, ông bà nội bạn ấy quyết định chuyển bạn sang một trường học khác dễ dàng hơn với bạn ấy.

Ngày chia tay cũng đầy những ngậm ngùi.

Mình ôm vai bạn, nước mắt nhòe vai áo bạn và thực lòng cầu chúc những điều tốt nhất đến với bạn.

Thực ra, không phải lúc nào ở cạnh những người hoàn hảo ta mới có được những bài học. Chính những người bình thường với những cá tính riêng sẽ dạy mình cách cư xử sao cho phù hợp.

Và cũng trong khoảng thời gian đó, mình học cách để điều hòa các cảm giác để dễ thích nghi với môi trường mới.

Sau đây là những điều mình luôn tự nhủ với bản thân:

• Bạn không có khả năng làm vui lòng tất cả mọi người. Nên đừng cố gắng đạt được điều đó. Cố gắng hài hòa, cư xử tốt, thân thiện, bao dung nhưng không có nghĩa là bạn sẽ làm hài lòng bất kì ai biết bạn.

• Có ý thức khiêm tốn nhưng đôi khi cần tỏ rõ cái tôi của mình: Thực ra nước Mỹ sẽ chấp nhận bạn như bạn vốn có. Ví như có những vấn đề bạn hiểu rất rõ hoặc bạn xứng đáng được nhận nó thì bạn không cần giả vờ khiêm tốn. Bạn cứ nhận điều đó về mình. Nó không đồng nghĩa với sự ích kỉ tự mãn. Vấn đề là bạn phải nhận đúng: đúng với bản thân bạn, đúng với thời điểm và đúng với giá trị mà bạn tạo ra. Sự giả vờ nhún nhường hoặc giả vờ khiêm tốn đôi khi lại gây ra những hậu quả.

• Chấp nhận một thực tế là trong cuộc sống có những người rất tệ: Tất nhiên là thế giới này có nhiều điều tuyệt vời. Nhưng bên cạnh đó phải chấp nhận một thiểu số người phải nói là "tệ". Hãy coi việc đó là đương nhiên để đừng dằn vặt, đau khổ. Hãy chấp nhận điều đó. Và hãy luôn tin rằng, khi bạn tốt, xác suất để bạn gặp người tốt sẽ nhiều hơn.

• Bạn sẽ không thể có tất cả mọi thứ: Vào học trường nội trú bạn phải hiểu rất rõ điều này. Bởi đôi khi bạn sẽ thấy mủi lòng khi cuối tuần có những người bạn được gia đình đến đón bằng xe hơi đắt tiền nhất, được cả nhà đưa đi nghỉ ở những nơi sang trọng nhất. Bạn cũng sẽ thấy có những người bạn có số tiền tiêu vặt bằng số tiền cả một năm học của bạn. Hoặc có những bạn giỏi một cách khủng khiếp. Hãy vui vẻ trước tất cả những điều như vậy. Cố gắng đặt mục tiêu vừa tầm với mình, đừng quá kì vọng vào một điều gì đó. Có mục tiêu cao cả để hướng tới là tốt nhưng cũng cần biết lượng sức mình.

• Nếu làm hỏng, trách nhiệm sửa lại là ở bạn: Sẽ có vô số những sai lầm xảy ra với cuộc sống xa nhà. Nhưng chỉ cần bạn biết nhận lỗi và sẵn sàng chấp nhận làm lại, mọi việc sẽ tốt lên rất nhiều.

• Bạn không phải là "cái rốn" của vũ trụ: Đương nhiên rồi. Hãy từ bỏ suy nghĩ rằng mình sẽ làm thay đổi hết mọi thứ. Tất cả vũ trụ đang quay quanh mình. Tất cả đều cần nghe lời mình khuyên bảo, nghe nhận định của

mình. Không đâu bạn. Nhất là trường học của Mỹ. Bạn có cái tôi của mình thì người khác cũng có cái tôi của họ. Bạn cần học cách sống dung hòa, điều mà bố mình thường hay nhủ là thuận theo tự nhiên. Như thế bạn sẽ thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

• Bạn không có nhiều thời gian: Ôi cái này thì mình thấy quá đúng luôn đó. Mình luôn có cảm giác thiếu thốn thời gian. Mình luôn ước một ngày có 48 chứ không phải 24 tiếng. Mình luôn tự nhủ mình đang có một danh sách rất dài những việc cần làm. Chính sự tự nhủ đó khiến mình biết quý trọng thời gian mình đang có.

Và tất nhiên rồi, tuổi trẻ không quay trở lại. Mình cần tận dụng thời gian một cách tối đa.

• Và điều cuối cùng mình luôn tâm niệm: Mỗi người có khả năng kiểm soát cuộc sống của chính mình. Bạn vui hay buồn, bạn hào hứng tích cực hay u sầu ảo não. Bạn hoạt động nhiều hay ù lì ỉ lại. Bạn sáng tạo năng động hay thụ động. Bạn thích hoạt động nhóm hay thích cá nhân... tất cả những điều đó do bạn quyết định. Như một vở kịch, bạn là đạo diễn và cũng là diễn viên. Và cố gắng đừng để đó là một vở kịch buồn tẻ. Đôi lần mình đã tự để mình rơi vào trạng thái buồn tẻ nhưng rồi mình lại tự nhủ: Không, mình không được phép làm như thế. Mình cần thay đổi. Và thế là mình đã thay đổi được. Nên mình hiểu, việc tự kiểm soát bản thân là quan trọng và có tính khả thi.

Thực ra những điều trên mình học hỏi được qua sách vở, qua gia đình, rồi sau đó là qua cuộc sống những năm qua cho mình cơ hội để trải nghiệm.

Chính việc sống xa nhà với rất nhiều thử thách đã giúp mình có được những đúc rút đó, chứ nếu được ở nhà cùng bố mẹ thì mọi điều cũng đơn giản và dễ dàng hơn rất nhiều.

Thì mình đã nói rồi, tự do trong khuôn khổ là điều rất tuyệt mà.

Mình tin, nếu bạn có một cuộc sống tự lập xa nhà, bạn sẽ đúc rút được nhiều điều còn thú vị hơn thế nữa.

Một góc trường học

Một góc lớp học

Một hoạt động thể thao

CÂU CHUYỆN MÙA XUÂN

Hai năm đầu sống ở Mỹ, mình đã được đi thăm một số nơi, qua một số bang.

Mình cũng bước đầu trải nghiệm cuộc sống của những gia đình người Mỹ thông qua việc được đến ở cùng nhà họ.

Mình cũng có những người bạn Mỹ thân thiết. Có người rất cao tuổi.

Một trong những người bạn lớn tuổi đó là một nhiếp ảnh gia. Bà đã từng chụp ảnh cho Nhà Trắng. Bà đã có những triển lãm ảnh khá nổi tiếng ở Mỹ.

Mình thân với bà cực kì luôn.

Hầu như có bất kì chuyện gì vui buồn mình cũng kể cho bà nghe.

Thời gian đầu, khi mới sang Mỹ, mình đã buồn đến mức không muốn ra khỏi nhà. Sau rồi chính bà khuyên mình hãy viết lách đi, hãy mỉm cười lên...

Mình làm theo lời khuyên của bà và thấy lòng thanh thản dễ chịu hơn lên.

Đây là câu chuyện mình viết trong khoảng thời gian đó, sau bài này được đăng trên báo Thiếu niên Tiền phong số Tết. Các bạn thấy không, nhân vật cậu bé trong truyện chính là mình đó.

CÂU CHUYỆN MÙA XUÂN

Đã lâu rồi, cứ mỗi sáng tỉnh giấc, mở cửa ra là chú bé thấy con chim có vệt màu vàng trên lưng ấy. Chú chim đứng co ro ở tán cây cao nhìn chú không chớp mắt. Cái đốm màu vàng trên lưng khiến nó như đang mặc một chiếc áo có mảnh vá. Buồn cười thật đấy, chim mặc áo vá, chú bé tự lẩm bẩm và mỉm cười.

Nhưng nụ cười đến rồi vụt tắt trên môi. Vì chú nhớ mẹ mình.

Phải rồi, thế là đã gần bốn tháng chú không được gặp mẹ.

Chú đi học ở nơi xa, thật xa. Cách mẹ mấy chục giờ bay. Mỗi lần nhớ mẹ, chú chỉ có thể tựa vào cơn gió mơ màng về nơi mẹ đang ở. Gió bồng

bềnh mang chú tìm về với mùi hương của mẹ. Mẹ có mùi hương rất đặc biệt mà ở đâu chú cũng có thể nhận ra. Không giống như bất kì một loại nước hoa nào, mùi hương ngọt ngào, ấm áp khiến chú chỉ muốn hít hà, hít hà mãi không thôi.

Thế nên xa mẹ, chú buồn lắm.

Những ngày đầu tiên, đêm nào đặt lưng xuống giường là chú lại rơi nước mắt. Từng giọt nước mắt nóng hổi thấm vào gối, thấm cả vào màn đêm thăm thẳm.

Giờ này chắc mẹ đang đi làm. Chiếc áo mỏng đẫm mồ hôi. Tóc mai quyện trước trán. Mẹ sẽ đeo túi màu gì nhỉ? Chắc là màu xanh vì mẹ vốn thích màu xanh. À mà không, cái túi màu nâu để mẹ còn tiện ghé vào chợ. Mỗi lần mẹ đi làm về, trong túi mẹ luôn có đầy đủ thức ăn cho cả nhà. Mà không biết mẹ có đi lại cẩn thận không nữa. Chú đã dặn mẹ nhiều lần rồi nhưng vẫn lo lắm. Bởi chú biết, thế nào trong lúc vừa đi đường mẹ cũng vừa nghĩ đến chú. Rồi lại khóc cho mà xem. Mẹ mít ướt mà. Thế nên mình nhất định không thể để mẹ biết là mình đã khóc. Chú bé nhủ thầm và đưa tay gạt những giọt nước mắt. Và chìm vào giấc ngủ.

Cứ thế, nhiều ngày trôi qua. Điều duy nhất khiến chú thấy buồn đó là chú chưa kết thân được với người bạn nào. Chú cũng chưa quen với cuộc sống nơi đây. Có gì như xa lạ khiến chú thật khó mở lời để kết bạn, để chơi đùa cùng ai.

Chỉ có chú chim có miếng vá ở lưng là người bạn tuyệt vời nhất.

Người bạn luôn mang cho chú cảm giác được tin cậy, được sẻ chia. Nó khiến chú mỗi đêm khi đi ngủ đều yên tâm là sáng mai khi tỉnh giấc, sẽ có một người bạn đứng đợi.

Sáng hôm ấy, như thường lệ, chú bé tỉnh dậy và mở òa cửa sổ.

Chú ngóng ra tàng cây trước nhà và dõi mắt tìm chú chim "miếng vá".

Nhưng lạ nhỉ, không thấy chú chim đâu cả.

Ôi, đâu rồi, anh bạn của mình! Chú bé thốt lên.

Chú mở rộng cửa hơn nữa. Im lặng chờ đợi...

Nhưng vài phút trôi qua, vẫn không thấy. Một đàn sẻ nhỏ ríu rít bay qua, chúng ào cả vào cửa. Nhưng vẫn không thấy chú chim có miếng vá đâu cả.

Chú bé toan òa khóc. Sao vậy? Sao nó lại bỏ đi chơi xa mà không thèm báo cho mình một tiếng cơ chứ.

Nhưng kìa, từ đằng xa, chú chim ấy đang bay lại. Đôi cánh nhỏ vẫy vẫy y hệt một bàn tay nhỏ xíu đang vẫy chào chú bé.

Nỗi buồn tan biến. Chú bé reo lên: A, anh bạn! Biết ngay là anh bạn sẽ trở về! Tuyệt quá!

Chim "miếng vá" đậu đúng vào tàng cây thường ngày. Và lạ chưa kìa, bên cạnh nó còn có cả một chú chim khác, màu xanh óng ánh như màu lá. Hai chú chim đậu lặng lẽ và thanh thản, mắt mở to nhìn vào khung cửa sổ có giàn hoa tim tím, nơi chú bé đang đứng.

À, mày có thêm bạn phải không? Chúc mừng mày nhé. Nhưng đừng có mải chơi mà quên tao đấy nhé! Chú bé bật cười.

Và sau tiếng cười, chú bé chợt nhận ra, ô kìa, hôm nay nắng vàng như mật ong. Và gió chỉ còn se lạnh chứ không buốt giá như những ngày trước.

Chú nhớ ra rồi, mùa xuân đã về!

Ôi trời ơi, mùa xuân, ôi chao là Tết!

Giờ này ở nhà chắc bố mẹ đang tất bật sắm sửa, dọn dẹp nhà cửa. Mọi năm khi ở nhà, thế nào chú cũng chạy lăng xăng bên mẹ để nghe mẹ thi thoảng giục làm giúp mẹ việc nọ việc kia. Còn bố nữa chứ, bố sẽ đi chợ hoa. Cả hai bố con đắm chìm trong màu hồng phơn phớt dịu dàng của những cánh hoa đào, trong sắc vàng rực rỡ của những chùm quất.

Nhưng thích nhất vẫn là được ngồi trông nồi bánh chưng đêm Ba mươi.

Thế nào nhỉ, à đúng rồi, chú sẽ được ăn cái bánh nhỏ nhất mà ông ngoại gói riêng cho mình:

... Nhà bác Thu chắc thịt lợn đã chia phần
Tiếng eng éc giục xuân về chạm ngõ
Ông ngoại thênh thao cười cùng với gió
Bánh chưng con này ông cất để phần Nam.

Bà ngoại miên man ra vườn chăm hoa lan
Rồi giục cải nở vàng những nụ
Xập xòe trước sau dập dìu đàn ong thợ
Rủ mùa xuân trêu bà ngoại "xì tin"...

Những câu thơ bật ra tự nhiên khiến chú bé bất giác mỉm cười.

Tiếng cười của chú làm hai chú chim giật mình ngơ ngác.

Ánh nắng tưới đẫm trên cánh chúng, chan hòa, ấm áp.

À chim ơi, tớ sẽ chẳng buồn nữa đâu. Mùa xuân đến rồi, qua mùa xuân này là tớ sẽ được về nhà thăm bố mẹ, thăm ông bà nội ngoại... Và tớ hiểu rồi, nếu mình có thêm bạn thì mình sẽ có mùa xuân thôi. Như chim "miếng vá" cũng biết rủ thêm bạn để đón mùa xuân, hôm nay tớ cũng sẽ gặp gỡ, sẽ nói chuyện với những người bạn của mình. Như thế tớ sẽ bớt nhớ nhà và thấy mùa xuân đẹp hơn.

Chú bé lặng lẽ mỉm cười một lần nữa trước khi quay vào nhà.

Và kìa, hai chú chim bỗng bay sà vào cửa sổ. Chim "miếng vá" chạm vào thanh cửa e dè. Chú chim xanh đậu sát xuống mé cửa. Rồi chúng cất tiếng, ríu rít, lánh lót, nghe như từng giọt âm thanh thả vào không gian yên ả.

Chú bé lặng đi trong giây lát. Chú muốn chạy đến ôm hai chú chim nhỏ vào lòng nhưng chợt nghĩ làm thế chúng sẽ sợ nên chú lại đứng yên.

Mùa xuân quả là kì diệu, chúng làm cho những con chim trở nên bạo dạn và biết thể hiện mình.

Vậy nên chẳng có lí do gì mà mình lại ngại ngùng không dám bước ra ngoài, hòa với thế giới sôi động ngoài kia.

Chú bé hít một hơi thật dài, mặc một bộ quần áo đẹp và mỉm cười.

Hôm nay chú mặc chiếc áo màu nâu có chiếc túi màu vàng ở ngực mà mẹ mua tặng.

Chú bước ra ngoài cùng ánh nắng lộng lẫy chan hòa. Mẹ ơi, xuân đã về rồi. Mẹ ơi, mẹ đừng buồn mẹ nhé, con đã hòa nhập với cuộc sống mới. Và mẹ thấy không, chiếc túi áo màu vàng giống hệt "miếng vá" của chú chim

đã làm bạn cùng con. Con sẽ không để "miếng vá" nằm buồn đâu. Nó sẽ thành ánh nắng vàng trên ngực áo con.

Và con biết thế nào mẹ cũng vui.

Chú bé vừa đi vừa nhún nhảy.

Màu vàng trên ngực áo chú lấp lánh, lấp lánh...

Khi viết xong câu chuyện này, mình đã dịch cho người bạn lớn tuổi của mình nghe. Bà rất thích và bà luôn nói: *Nam, cậu đúng là có khả năng trở thành nhà văn đấy. Câu chuyện của cậu rất xúc động, thực sự là như vậy.*

Ôi mình vui lắm. Mình không bao giờ nghĩ mình sẽ là nhà văn nhưng mình luôn tin, việc ghi chép lại các sự việc bằng cảm xúc chân thật thông qua các hình tượng văn học sẽ làm cho đời sống của mình thi vị.

Và cũng chính từ đây, người bạn lớn tuổi của mình khuyên mình nên tìm hiểu về nhiếp ảnh.

Thực ra trước đó ở Việt Nam mình đã mê chụp ảnh nhưng một thời gian sang Mỹ buồn quá nên mình đã để quên niềm đam mê đó. Giờ được khuyến khích nên mình quyết tâm tìm hiểu về nhiếp ảnh kĩ hơn. Nhưng quan trọng hơn cả, việc tìm hiểu nhiếp ảnh đã giúp mình có cơ hội để hiểu thêm về nước Mỹ.

Và mình cho rằng, đây mới chính là thời gian mà mình "Gặp gỡ nước Mỹ" rõ nét nhất.

Nếu đến một nơi nào đó, bạn chỉ lướt qua, tâm trí bạn không có hình dung gì về nơi đó, bạn sẽ chẳng kịp lưu lại một kỉ niệm gì, bạn cũng chẳng có một ấn tượng gì. Như thế, mình nghĩ rằng bạn chưa từng qua nơi ấy.

Với mình cũng vậy, những ngày đầu ở Mỹ, mình chỉ như người nán lại mà chưa thực sự hiểu nhau.

Mình chỉ mới hẹn hò mà chưa gặp.

Nhưng khi lặng lẽ quan sát và âm thầm cảm nhận, mình mới thực sự "gặp" một nước Mỹ.

Thông qua ống kính, thông qua sự quan sát thấu đáo của bản thân, mình đã chụp được khá nhiều ảnh về nước Mỹ.

Có thể là những bức ảnh về một nước Mỹ xa hoa và hiện đại.

Có thể là một nước Mỹ giàu có và văn minh.

Có thể là những khu nhà hát lộng lẫy.

Có thể là những cảnh thiên nhiên đẹp mê hồn...

Nhưng mình lại muốn giới thiệu với các bạn những bức ảnh mình chụp ở các góc nhìn khác. Đây là những bức ảnh chụp khi mình tham gia hoạt động ngoại khóa của trường. Mình được đến tham quan một tòa lâu đài ánh sáng. Mình được đến tham quan sở thú...

Tất cả đều để lại những ấn tượng khó phai.

Lâu đài ánh sáng đúng như tên gọi của nó, lấp lánh như trong đêm hội hoa đăng.

Nó tạo cho người ta có cảm giác rợn ngợp khi bước vào. Nhưng điều đặc biệt là nó xâm chiếm lòng ta bằng cảm giác u buồn thinh lặng.

Tất cả ánh sáng trên lối đi, màu của ánh sáng, bóng của những bức tường, trái với sự lấp lánh, lộng lẫy là nét gì đó trầm mặc.

Chính vì thế, mình thấy nó như một phần của nước Mỹ: Lộng lẫy đó nhưng cũng có nhiều góc khuất mà phải nhìn thấu vào sau quầng sáng rực rỡ người ta mới cảm nhận được.

Mình chợt hiểu, luôn có hai mặt của một vấn đề tồn tại song song: Nông - sâu, sáng - tối, phải - trái, trắng - đen.

Và mình khẳng định lại điều mình nghĩ đó khi đến thăm sở thú. Các con vật ở đây đều được sống trong một môi trường hệt như tự nhiên. Xung quanh chúng là khu rừng nhân tạo. Hầu hết các con vật đều được tự do chạy nhảy.

Nhưng mình luôn có cảm giác, nhìn vào mắt chúng vẫn thấy chất chứa nỗi buồn, nỗi cô đơn khắc khoải.

Cái môi trường tưởng như có vẻ rất tự nhiên ấy không chứa nổi trái tim yêu đại ngàn của loài vật.

Nên mình đã viết những bài thơ về chúng, như một cách thổ lộ nỗi lòng mình.

Và nữa, mình cũng chụp những bức ảnh về trường học, về những hoạt động thể thao trong trường...

Mỗi bức ảnh là một góc nhìn, khi vui tươi, khi buồn bã, lúc cô đơn...

Có thể bạn sẽ có những cảm nhận riêng, nhưng với mình, đó là một trong những cách mình "gặp" nước Mỹ.

Cũng có thể một thời gian thực tế sau khi mình chụp những bức ảnh này, mọi điều sẽ khác đi. Mình sẽ nhìn thấy nước Mỹ ở những góc nhìn với cách cảm nhận khác.

Nhưng giờ nước Mỹ mà mình gặp là như thế.

Là bờ lau bời bời trắng với trời mây mênh mông. Là hàng cây cô độc trong nắng chiều đỏ ối.

Là một người bạn da đen đứng nép mình vào bóng tối.

Là các con thú với thảng thốt nỗi "nhớ rừng"...

Đó là những khoảnh khắc giúp mình thêm yêu cuộc sống nơi này. Thêm gắn bó với từng đồi cây, từng cánh rừng, từng đồng ngô, vạt cỏ mình đã đi qua...

Để "đất hóa tâm hồn".

TRÁI TIM CỦA MẸ

Con ơi!
Mẹ có một trái tim
Xây xước
Và rớm đau
Nhưng không bao giờ ngừng đập.
***
Ngồi xuống đi con
Con có thấy tiếng trái tim mạnh mẽ
Như tiếng gió qua vòm lá
Xôn xao lời hát bầu trời.
***
Ôm ta vào lòng đi con
Con có thấy phập phồng hơi thở

Từng mạch gỗ căng tràn nhựa sống
Chảy dạt dào muôn khúc hát thanh xuân.
***
Tựa vai vào ta đi con
Con có thấy ngọt ngào lời hát
Bối rối bầy sẻ nâu ngơ ngác
Cất lời yêu ngưng lặng giữa đại ngàn.
***
Từ trái tim ta
Tình yêu nở hoa
Và con ơi, con là bông hoa đẹp nhất
Mọc lên từ những khô cằn!

QUẦNG SÁNG NGÀN HOA

Đằng kia là gì hả mẹ?
Chắc là nhà của những ngôi sao
Mẹ có thấy muôn ánh sáng
Trập trùng trong ánh hoa đăng.
***
Phía xa là gì hả mẹ?
Sao lấp lánh hoài như hoa
Hay là cầu vồng nhấp nháy
Gọi mời những ước mơ thơ.

Trên kia là gì hả mẹ?
Ai đã từng đặt chân lên
Vũ trụ mênh mông huyền bí
Cách nào con tìm được ra.

**

Con từng nằm mơ quầng sáng
Miên man như cõi thiên hà
Con đã từng mơ lấp lánh
Mượt mà những giấc thần tiên.

**

Và rồi thì con đã thấy
Trong khu vườn ngập đầy sao
Nhưng mà con xa mẹ quá
Nên giấc mơ cứ... ơ hờ.

"MẦM CÂY BIẾT HÁT"

i chú chim có cái mỏ như một mầm cây

Chim đang nghĩ gì?

Đang mong gì?

Hay là chim đang nhớ?

***

Chim nhớ chăng về bầu trời xanh

Nơi mình cất cao đôi cánh

Mênh mông ước mơ, mênh mông khúc hát

Mênh mông niềm vui, mênh mông những hẹn hò.

Chim nhớ chăng về khu rừng bao la

Bình minh màu xanh, hoàng hôn màu tím

Dập dờn lá reo, ngạt ngào lời gió

Hoa đưa hương trong những nỗi vui thầm.

***

Chim nhớ chăng về góc tổ ấm êm
Có mẹ chở che, có cha nhìn âu yếm
Có từng sợi rơm đan bằng thương mến
Những buổi bay xa chim nhớ lối về nhà.

***

Nghĩ gì chim ơi?
Mà sao mắt buồn đến thế
Cái mỏ - mầm cây ánh lên trong chiều biếc
Thành dấu chấm lặng lờ sau trang giấy - chấn song.

MÂY TRẮNG HOA LAU

Hàng cây xao xác gió
Mây thành hàng như thêu
Buổi chiều rơi xuống núi
Đọng trong chuông nhà thờ.
***
Lòng thành ra không nhớ
Cũng không buồn không mong
Nghe ơ hờ khúc hát
Về một ngày đang vui.
***
Thôi đừng đem mắt nhớ
Buông ngoài thềm đêm đêm
Thôi đừng nghe tóc thức
Về khuya nào canh thâu.
***
Ngoài xa kia là nắng
Giọt vừa một tay khô
Ngoài xa kia là gió
Mang đầy trời là hương.
***
Quê nhà không xa vắng
Quê nhà đầy quanh đây
Mây nơi nào cũng thế
Cũng tràn đầy nhớ mong!

THAO THỨC ĐÈN ĐÊM

Ngọn đèn đêm như bông hoa
Nở âm thầm đơn độc
Tự sáng lên
Trong mênh mông thăm thẳm trời xa.
***
Đã lặng rồi tiếng ca
Của họa mi và chim se sẻ
Tất cả vùi mình trong tổ
Ôm ấp những cọng rơm thơm mềm.
***
Chỉ nghe tiếng thở của đêm
Phập phồng run rẩy
Chỉ nghe khúc tự tình của ánh sáng

Vẽ lên nền trời những quầng trắng lặng im.
***
Ôi ngọn đèn đêm
Dầm chân đứng ngóng
Như dáng cha chờ con nơi xa vắng
Giấu vào lòng nỗi nhớ mênh mông.
***
Cha có nói gì đâu
Cha có buồn gì đâu
Cha cứ một mình oằn lưng nhận nỗi cô đơn, nhận
niềm cay đắng
Rồi âm thầm trổ một đóa hoa đơn.

CHẬP CHỜN SÁNG - TỐI

Ngoài kia là gì?
Là bão giông hay trời yên biển vắng
Gió lao xao buông tiếng thở vào đêm.
Đã ngủ chưa
Bầu trời đêm đi hoang
Biết bình minh sẽ màu hồng hay âm u mây xám.
Chỉ ánh sáng là thổn thức
Vẽ khôn nguôi lên những nỗi mơ hồ
Vẽ trên khuôn mặt muôn ngàn nhấp nháy, như tiếng vọng từ tim không lúc nào ngưng.

***

Chỉ ánh mắt là thổn thức
Thế giới cuồng quay giữa
trắng đen, phải trái, giàu nghèo, nông sâu, cao thấp.
Em đứng lặng nơi này thả quầng sáng vào đêm...

adidas

HOA HỒNG MỘT ĐÓA

Mẹ gửi một yêu
Một thương
Một chờ
Một đêm mong nhớ.
Mẹ hong một chiều
Một khói ấm mênh mang.
***
Trên dốc hoa hồng
Mẹ đem một tình đứng ngóng.
Và đường xa lấp lánh
Mẹ lặng một đời hun hút những đêm sâu.
***
New York mùa này vàng lá chưa Nam

Mẹ đựng một lòng cọng nhớ.

***

Một ngày mai sẽ tới
Có một m`ầm mọc từ lá đã xa cây.

KHU RỪNG LẶNG IM

Này hươu ơi, tớ nói cho nghe, phía rừng xanh kia là không có thật. Nơi đó không giống như cánh rừng mà mẹ chúng mình đã sinh sống đâu hươu.

Nơi đó chim bay chạm cánh vào chấn song. Và mình chạy thì một lúc là không còn chỗ.

Nơi đó hương hoa không ngọt ngào như cánh rừng đại ngàn xanh tốt. Suối chảy ngập ngừng không có lối ra.

Hươu ơi, sẽ chẳng có tiếng chuông chùa lan xa. Thoảng trong gió không mùi hoa cúc đắng. Những buổi chiều xa vắng, không có cuộc hội ngộ nào giữa những bầy ong.

Người ta mang mình đến đây. Làm cho mình một khu rừng lạnh lẽo. Một khu rừng không dạt dào tiếng gió. Một khu rừng không có khoảng trời xanh.

Và hươu ơi, mẹ chúng mình đâu. Chắc bà đang dõi theo âm thầm mong nhớ. Ôi những đứa con có cái cổ dài cồng kềnh hậu đậu. Liệu có bị đau khi va vào những nỗi buồn.

Chiều buông...
Hai chú hươu chạm đầu vào nhau
Thì thầm
Mắt buồn như hai giọt nước
Chúng nhớ mẹ mình
Chiếc cổ dài như dấu hỏi
Buông vào nền trời một nỗi nhớ xa xanh...

Mình đã lên lịch cho chuyến đi, mình đã đến nơi và mình ở lại nơi này để nhớ về Việt Nam. Nhưng nhớ không phải để quay về mà nhớ để có động lực bước tiếp.

Trong những ngày tháng đầu xa nhà, khủng khiếp nhất là những buổi chiều mùa đông u ám. Mình ngồi tựa cửa và hình dung ra cái bếp lửa ấm sực mùi hành mỡ của mẹ. Chắc giờ ấy, ở Việt Nam mẹ vừa đi chợ về và bố cũng vừa đi làm về. Cả hai trêu đùa nhau. Bố sẽ than phiền về một ngày mệt mỏi. Mẹ cằn nhằn về giá cả leo thang. Con mèo chạy lăng xăng dưới chân thi thoảng lại lăn đùng ra đất như muốn gây sự chú ý.

Chao ôi, những hình ảnh bình dị ấy, khi ở nhà thấy bình thường mà sang đây mình thấy nhớ đến bần thần.

Rất nhiều lần, thời kì đầu mình muốn quay trở về nhà. Ừ thì về thôi, người ta cũng học ở Việt Nam đầy ra đấy, cũng thành công cả đấy thôi. Ừ thì về thôi, đợi đến khi nào bớt nhớ nhà rồi đi cũng được. Nhưng khi nào là khi nào? Mình cứ tự hỏi rồi lại tự trả lời. Và mình nghĩ đến lí do đã đưa mình sang đây. Mình đã đến Mỹ bằng niềm ước ao, bằng sự khao khát muốn thay đổi, muốn dịch chuyển, muốn tiếp nhận những điều mới mẻ. Và mình chưa kịp thấy những điều ước ao đó, lẽ nào mình bỏ cuộc. Chính những phân tích ấy khiến lòng mình dịu dàng lại. Và mình yên tâm bước tiếp.

Cho nên mình rất biết ơn câu nói: *Khi bạn muốn kết thúc một việc gì đó, hãy nhớ đến lí do mà bạn bắt đầu*. Đôi khi có những câu nói tình cờ găm vào trí nhớ mà lại có tác dụng lớn trong những hoàn cảnh phù hợp.

Nước Mỹ cho mình đủ xa để hiểu và trân trọng về quê hương và gia đình. Cho mình đủ những nỗi cô đơn để thèm hơi ấm của mẹ. Cho mình đủ vất vả để biết trân trọng những nhọc nhằn của bố. Và cũng cho mình đủ lãng mạn để mà mơ mộng, để mà làm thơ. Những bài thơ về NHÀ.

NÓI ĐỂ THƯƠNG NHAU

(Cháu kính tặng Ông Bà nội của cháu...)

ng mở ti vi bé thế

Tiếng gì mà như thì thầm!

***

- Tôi đâu lấy cái gì nhầm!
Của bà để riêng một góc.

***

- Ừ mùa này đang bán thóc
Nhà cái Bình chắc được mùa.

***

- Tôi biết rồi, ở sân Chùa
Mấy hôm nay đang vào hội.

***

- Mưa thì lúc nào chả lội
Thằng Thảo chắc ướt hết quần.

***

- Ông mong cái Lụa ở gần
Nó ốm đi làm sao được...

***

Chuyện cánh đồng, chuyện vườn tược
Chuyện con cháu, chuyện xóm giềng
Sáng sớm đến hoàng hôn buông
Ông bà vẫn chưa hết chuyện.

***

Tuổi già bên nhau quấn quyện
Có phải nói để hiểu đâu
Nói để biết có âm thanh

Để tin người kia còn khỏe.
***
Kệ ngoài kia nhiều mới mẻ
Kệ cuộc sống ầm ầm trôi
Ông bà vẫn luôn thảnh thơi
Bên nhau, bên nhau mãi mãi...

RU CÙNG HOA CÚC

(Ông Bà ngoại ơi, cháu kính tặng Ông Bà...)

Nam ơi, cháu có khỏe không?
Ông bà khỏe và vui lắm
Bà hay đi bộ buổi sáng
Lại còn thêm môn đá cầu.

***

Ông hay ra ngoài hiên thưa
Nhìn đàn chim trời, mây trắng
Xem mưa rồi thêm xem nắng
Không biết... thằng “Bếu” thế nào.

***

Ông bà đi ra đi vào
Ngắm ảnh, đọc thơ, xem báo
Bà nói: Tuổi già vui thế
Ông bảo: Chẳng lo điều gì.

***

Bà giấu nỗi cô đơn đi
Ông cất buồn vào sâu lắng
Mỗi lần alô nghe máy
Lại cười vang khắp căn nhà.

***

Những điều phiền lo tuổi già
Ông bà chẳng cho ai biết
Chỉ gió đêm và hoa cúc
Thao thức canh khuya ngoài thềm.

***

Mỗi lần nơi này vào đêm

Cháu cất lời ru tha thiết
À ơi cánh hoa tím biếc
Xin mang vui đến ông bà...

TRÁI TIM BIẾT HÁT

(Chúc mừng Bố Mẹ nhân kỉ niệm 17 năm ngày cưới. Con cảm ơn Bố Mẹ vì đã luôn mang ba trái tim trong ngực, dành cho con và dành cho nhau...)

***

rong ngõ nhỏ có căn nhà be bé
Nằm hiền lành như một dấu chấm than
Tháng Năm nóng đàn bướm vàng đi trốn
Đậu vào rồi quên cả lối bay ra.

***

Nơi chim sẻ hiền lành chẳng nỡ bay xa
Hoa tím biếc nở thầm như lời hát
Sương đậu xuống như hoa rơi trên cát
Nghe đêm buông ngây ngất ánh sao trời.

***

Nơi mùa xuân mẹ ươm nhánh hoa đào
Mùa hè đến bố hòa mình trong nắng
Mùa đông sang bập bùng hơi bếp ấm
Mùa thu về hoa cúc nở tàn đêm.

***

Nơi đêm về ngày mới sáng lên
Mẹ lặng lẽ vun trồng cây hạnh phúc
Bố thương khó nhọc nhằn chi chút
Để căn nhà là bến đỗ bình yên.

***

Con xa nhà nhưng không lúc nguôi quên
Lòng ước hẹn những điều thiêng liêng nhất
Mơ về căn nhà mênh mang tiếng hát

Như mơ hoa vàng rực rỡ những đêm mưa...

NGƯỜI THẦY TRONG TIM

Hôm trước bạn cùng phòng em có bố mẹ đến chơi. Rồi bố mẹ đưa bạn đi siêu thị.

Trước khi đi, cô chú ấy hỏi em có thích mua gì để cô chú mua tặng. Em nói, không, con cảm ơn cô chú, nhưng con không cần mua gì cả.

Cô chú ấy đi rồi, em ngồi lại và nhìn quanh phòng.

Cái giá sách này là bố mua về rồi hì hụi đóng cho em suốt cả buổi chiều, mấy lần sém đập búa vào tay.

Cái cốc uống nước này mẹ mua, mẹ bảo mẹ chọn hình con mèo vì mẹ tuổi mèo.

Cái móc chìa khóa này bố mua, trên đó có dòng chữ: Dù Đông hay Tây, gia đình là tất cả.

Cái đôi dép đi trong nhà, cái khăn mặt em dùng, bộ quần áo em mặc... mẹ sắm cho em và đặt vào đó vô vàn yêu nhớ.

Cái dao cạo râu, lọ lăn khử mùi, đôi tất... bố mua cho em với mong muốn em sẽ là "một người đàn ông đích thực".

Tất cả đồ vật em dùng hàng ngày đều có bàn tay của bố mẹ. Nên gian phòng em ở lúc nào cũng tràn đầy bố mẹ. Em yên tâm ngồi học nơi này.

Ngoài cửa, mùa đông đang đến. Chắc mẹ sang đây khoảng thời gian này thì mẹ thích lắm vì rừng lá muôn màu sắc đẹp mê hồn. Mỗi phiến lá như một bức tranh. Và đêm nào có trăng thì mênh mông là đẹp và cũng mênh mông là nhớ.

Em nhớ lúc em chuẩn bị đi xa, mẹ đang nằm chơi thôi mà tự nhiên nước mắt cứ từ từ lăn ra. Mẹ lạ thế, lúc nào cũng hay khóc.

Nên đi xa em hay nhớ về những giọt nước mắt ấy. Thấy thương và thấy thiếu. Dù quanh mình đã tràn đầy bố mẹ.

Em chúc mừng bố mẹ nhân ngày Nhà giáo Việt Nam 20 tháng 11. Người ta hay gọi những người thầy người cô là "người thầy vĩ đại", còn

em, em gọi bố mẹ là những “người thầy dịu dàng bé nhỏ”. Đơn giản vì bố mẹ đã lo lắng chăm sóc cho em từ những điều rất nhỏ bé bình dị nhưng lại chiếm trọn vẹn trái tim em.

Bố mẹ cứ yên tâm nhé. Em đang rất ổn ở nơi này...

NHỮNG GIẤC MƠ XA

áu tháng con không gặp bố
Không biết bố giờ thế nào
Bố ăn nhiều hay ăn ít
Tóc đã bạc nhiều hay chưa...
***
Sáu tháng trăng tròn rồi khuyết
Sáu tháng từ đông sang hè
Sáu tháng dài lê thê tuyết
Không thấy sắc đào hồng tươi.
***
Sáu tháng con gom nỗi nhớ
Đong đầy trong trái tim con
Ạ ời lời ru cánh võng
Êm đềm những giấc mơ xa.
***
Thềm nhà ngan ngát hương hoa
Thơm đêm lẫn vào giấc ngủ
Bố có nằm mơ giấc nhớ
Gối đầu lên cánh tay con.
***
Bố ơi, đừng lo đừng mong
Con sắp về nhà rồi đấy
Ôm bố ngọt ngào như nắng
Bố và con hóa... mùa hè!

BÀI CA CỦA GIÓ

Nam ơi!
Bố đã đi mua vé máy bay cho con
Và trên cuốn lịch nhà mình
Bố cẩn thận ghi: Ngày con về nước
Mùa hè không còn xa nữa
Nhanh trở về với bố mẹ nghe con!
***
Bố ơi, như chiếc lá trôi trên dòng sông
Con thả mình bình yên trong những lời của bố
Nghe nắng cười trên cánh đồng đầy tuyết
Nghe yêu thương nao nức gọi con về.
***
Về nhà mình nơi con gọi là quê
Nơi con được nằm gác chân lên bụng bố
Ra ngoài hiên hát bài ca của gió
Nhặt nắng góc vườn, con xếp thành hoa.
***
Bố yêu ơi, bao thành phố con qua
Con không gặp được người đàn ông có lời ru ấm áp
Con không gặp người thương con như thương giọt máu
Chảy âm thầm nuôi lớn trái tim con.
***
Vì trên thế gian này chỉ có một tình cha
Mới mang đến cho con người đàn ông như thế
Đẹp dịu dàng như hoa xoan, hoa khế
Và lặng thầm như khúc hát à ơi.
***

Chiều xuống chơi vơi
Con cẩn thận đánh dấu vào cuốn lịch
Như một dấu nhân khắc trong lồng ngực
Ngày con trở về bên bố mẹ thương yêu!

VÀO ĐÊM XA NHỚ

(Bố Mẹ ơi, Bố Mẹ trở về nước bình an nhé...)

ẹ ơi đêm xa nhớ
Mẹ ngủ được nhiều không
Mẹ có rơi nước mắt
Hay đứng ngồi ngóng trông.

***

Mẹ có nghe gió nói
Bao ngọt ngào trên môi
Vạt đồi hoa cúc trắng
Nở âm thầm thơm yêu.

***

Mẹ có nghe nắng hát
Lời ca nào cho nhau
Mẹ cười vui lên nhé
Cho đôi bờ không xa.

***

Mẹ có đong bóng nhớ
Bên bờ hoàng hôn buông
Mẹ có đo tóc biếc
Cho dày thành đêm thâu...

***

Đường em đi tràn nắng
Em hát cùng bầy chim
Trong lời ca em nhắc
Mẹ - suối nguồn yêu tin!

THƯƠNG DÂNG NGẬP LÒNG

(Em kính tặng Mẹ, nhân ngày của Mẹ, Mẹ nhé!)

Những ngày em đi xa
Tim mẹ luôn... làm tính
Không dùng trừ, nhân, chia
Mẹ chỉ làm phép cộng.
***
Mẹ cộng thêm nỗi nhớ
Rụng đầy một canh khuya
Mẹ cộng thêm khúc hát
Lặng buồn lời ru xa.
***
Mẹ cộng thêm làn gió
Lang thang ngoài hiên mưa
Mẹ cộng thêm nước mắt
Rơi vắn dài mênh mang.
***
Mẹ cộng thêm lo lắng
Em giờ này ra sao
Bữa cơm ăn mấy bát
Có vui hay lại buồn.
***
Mẹ cộng thêm nhiều thế
Bộn bề những yêu lo
Em bên trời nỗi nhớ
Thương mẹ dâng ngập lòng.
***
Thương bờ vai áo mỏng

Thương mẹ gầy se sua
Thương đêm dài mẹ vắng
Vòng ôm em thật tròn...
***
À mẹ ơi, em đã
Có riêng em, “cách làm”:
***
Em nhân tình yêu Bố
Em chia đi nỗi buồn.
***
Em “lũy thừa” yêu dấu
Em trừ đi muộn phiền.
***
Và cuối cùng “đáp án”:
Là BÌNH YÊN ngập tràn.

Tất cả những bức ảnh trong cuốn sách này đêu do mình tự chụp bằng những góc nhìn rất riêng của mình về nước Mỹ.

Đỗ Nhật Nam